

DINU

mezinul
de pe
Wembley

se recomandă cititorilor noștri
în pagina 14

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT

FEBRUARIE 1969

4

ÎN PAGINILE 12-13

VAGONUL - CAMPIONA NERĂRDĂRII

VOTÎND CANDIDAȚII FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE, VOTAȚI PENTRU SATISFACEREA TOT MAI DEPLINĂ A CERINTELOR MATERIALE ȘI CULTURALE ALE OAMENILOR MUNCII, PENTRU O VIAȚĂ TOT MAI BUNĂ ȘI ÎMBELȘUGATĂ!

(Din Manifestul Frontului Unității Socialiste)

VOTUL NOSTRU CANDIDAȚILOR FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE

Între milioanele de oameni ai muncii care vor pași încă din primele ore ale dimineții de 2 martie în fața urnelor pentru a alege deputații în MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ și în CONSILIILE POPULARE județene, municipale, orașenești și comunale vom fi și noi — sportivi, antrenori, lucrători pe tărîmul, atît de prețuit azi, al educației fizice și sportului.

Am așteptat cu nerăbdare acest eveniment de seamă din viața patriei, străduindu-ne să obținem în muncă, la învățătură și în sport noi și noi succese — flori pe care le adăugăm buchetului tot mai bogat cu care întregul popor. Întîmpină cea de a XXV-a aniversare a eliberării patriei și Congresul al X-lea al Partidului iubit.

Vom vota cu inimile pline de mîndria ce ne-o însuflă tabloul măreț al realizărilor obținute de poporul nostru, sub conducerea Partidului Comunist Român, în opera de desăvîrșire a construcției socialiste.

Vom vota cu inimile pline de mîndrie și de înalta răspundere izvorîtă din conștiința că sîntem stăpîni pe destinele patriei noastre, liberă, suverană și independentă.

Vom vota pentru îndeplinirea planurilor înaripate, pentru atingerea țelului suprem al construirii socialismului și comunismului, al realizării unei înalte civilizații materiale și spirituale în România.

Vom vota pentru viața nouă, demnă și tot mai bogată, pentru toate cîte s-au făcut și cîte se vor face pentru noi, ca cetățeni și ca sportivi.

Vom vota din adîncul inimii pentru Candidații Frontului Unității Socialiste, dovedind și astfel hotărîrea noastră fermă de a duce la îndeplinire întreaga politică a Partidului Comunist Român, de a nu precupeți nici un efort pentru înflorirea patriei și națiunii noastre socialiste, pentru triumful socialismului, democrației și păcii în lume.

Sport

PROLETARI DIN TOATE TARILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCATIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 4 (243)
FEBRUARIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redactional: Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector); Nicolae MARĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-2, Sectorul 1. Telefoane 11-91-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în între-prinderi și institutii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei»

43 804

TOT MAI MULTE CONSTRUCȚII SPORTIVE

CU GÎNDUL LA 2 MARTIE

La «internaționalele» de atletism pe teren acoperit, am stat de vorbă cu maestra emerită a sportului VIORICA VISCOPOLEANU, campioană olimpică și recordmană mondială la săritura în lungime.

«În patrimoniul României socialiste, care se îmbogățește neîncetat, un important capitol îl reprezintă și înfăptuirile în domeniul educației fizice și sportului. În ultima vreme, prin grija partidului și guvernului, sportivilor români le-au fost puse la dispoziție noi stadioane, noi săli de sport, noi bazine, noi patinoare. Cel mai recent dar primit de atleți este și sala de atletism, de aici, de la Parcul sportiv «23 August», ale cărei dimensiuni au permis organizarea acestor întreceri, dotate cu Cupa de cristal, la care participă atleți și din alte țări. În fața acestor realități, cu care ne mândrim din toată inima, și cărora li se vor adăuga altele și altele, nu pot decât să-mi exprim adinca convingere că voi da votul meu, în ziua de 2 martie candidaților Frontului Unității Socialiste.»

Înainte de decolare, pe aeroportul Băneasa, antrenorul emerit de lupte ION CORNEANU ne-a declarat:

«Ziua de 2 martie ne va găsi în Argentina, la Mar del Plata, orașul gazdă al campionatelor mondiale de lupte. Vom fi departe, dar, totuși, în fața urnelor, atât de aproape de ai noștri, de patrie. Votând candidații Frontului Unității Socialiste, voi avea din nou sentimentul de mare mândrie de a fi cetățean al României. Am călătorit aproape prin toată lumea cu băieții mei, iar în decursul celor aproape două decenii am auzit peste tot numai cuvinte de laudă pentru țara noastră care, an de an, datorită politicii înțelepte a partidului și guvernului, hărniciei și abnegației întregului popor, se transformă într-un stat tot mai modern, pe toate coordonatele. Mărturisesc bucuria cu care aștept ziua de 2 martie!»

Maturitatea tînărului sportiv

Printre cei care veghează ca oamenii muncii veniți la Tușnad-Băi să-și petreacă concediul de odihnă cât mai plăcut se află și directorul Casei de cultură **STELIAN BUSUIOC**, candidat în alegerile de deputați în Consiliul popular orașenesc. Emoționat, interviu echipei de fotbal de categorie județeană Școlii Tușnad ne împărtășește gândurile sale de viitor.

— **Doresc să contribuie la înfrumusețarea stațiunii, folosind noile credite bancare în vederea amenajării unor baze de agrement. Mă gândesc la dotarea lacului Ciucaș (care iarăși poate fi transformat în piscină de patinaj vitreză și teren de hochei) cu o cabană de încălzire centrală. De ase-**

menea, am să propun să se amenajeze o piscină de schi la poalele Școlii Școlilor, deservită de un schi-lift, concurenții putând folosi proiectata cabană cu vestiare de pe malul lacului Ciucaș.
Constatăm cu satisfac-

ție că tînărul candidat are și alte inițiative în domeniul sportului: **construirea unei arene de popor, amenajarea în jurul terenului de fotbal a unei piste de atletism, transformarea locului viraș de lângă pavilionul de balneofizioterapie într-un complex de volei, handbal și tenis.**

La 28 de ani absolvent al Institutului pedagogic, student în anul V al Facultății de Filologie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj (cursul fără frecvență), director al Casei de cultură, membru P.C.R., iată câteva elemente din biografia care-i acordă tînărului sportiv Stelian Busuioc creditul deplin și cetățenilor din circumscripția electorală nr. 30 Tușnad-Băi.

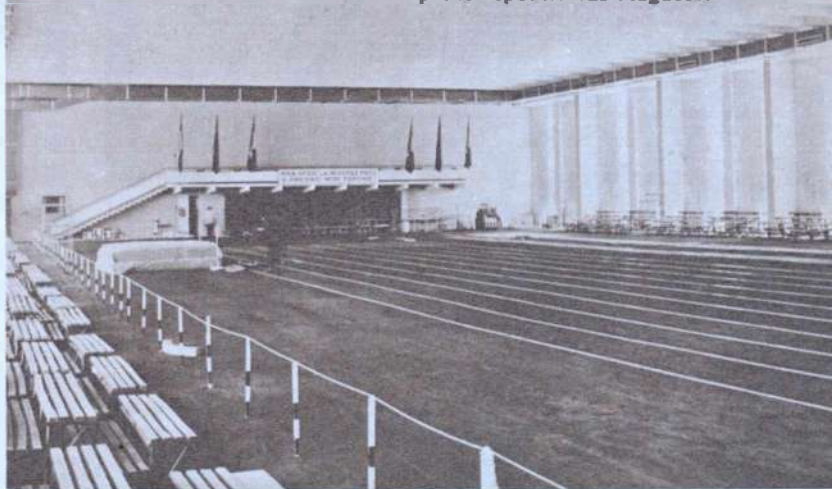
În aceste zile au loc întâlnirile candidaților Frontului Unității Socialiste cu alegătorii, prilej de trecere în revistă a marilor realizări obținute în ultimii ani de către harnicul nostru popor în toate domeniile de activitate.

În efervescentul dialog cetățenesc dintre candidați și alegători și-au găsit un loc bine determinat și activitățile sportive, lucru lesne de înțeles, dacă ținem seama că în rândurile candidaților Frontului Unității Socialiste, propuși pentru alegerile de la 2 martie, se află și numeroși iubitori ai educației fizice și sportului, vrednici reprezentanți ai mișcării sportive din țara noastră.

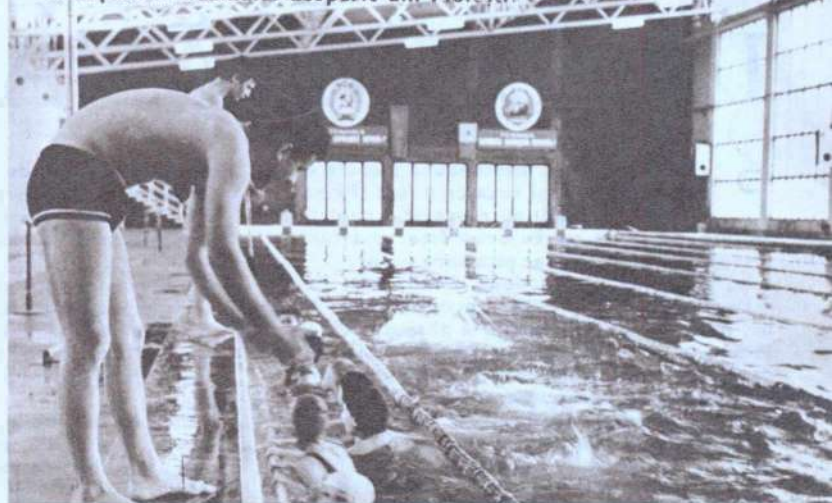
După cum este binecunoscut, ultimii ani au fost deosebit de rodnici și în ceea ce privește dotările orașelor patriei cu numeroase și moderne construcții și amenajări sportive. La Birlad, în orașul Gh. Gheorghiu-Dej, la Cluj, în parcul bucureștean Progresul, la Complexul sportiv «23 August», au fost inaugurate noi și cochete săli de sport. La Bacău, la Craiova, la Brașov au fost date în folosință stadioane cu tribune care pot adăposti zeci și zeci de mii de spectatori. La Ploiești, la Piatra Neamț, la Reșița, la Cluj au fost puse la dispoziția tineretului noi bazine de înot, olimpice, dintre care unele acoperite și cu o arhitectură remarcabilă.

Acum, în discuțiile care au loc între candidații Frontului Unității Socialiste și alegători sînt abordate, în continuare, printre alte probleme de prim ordin, noi și noi aspecte ale acestei laturi a vieții noastre sociale, care este activitatea sportivă. Se discută despre noile construcții și amenajări sportive, despre felul cum se vor amplasa acestea în complexul de construcții de locuințe, de fabrici, de uzine, care vor veni să îmbogățească și mai mult actualul profil al orașelor și satelor patriei.

Interiorul noii săli de atletism din parcul sportiv «23 August».

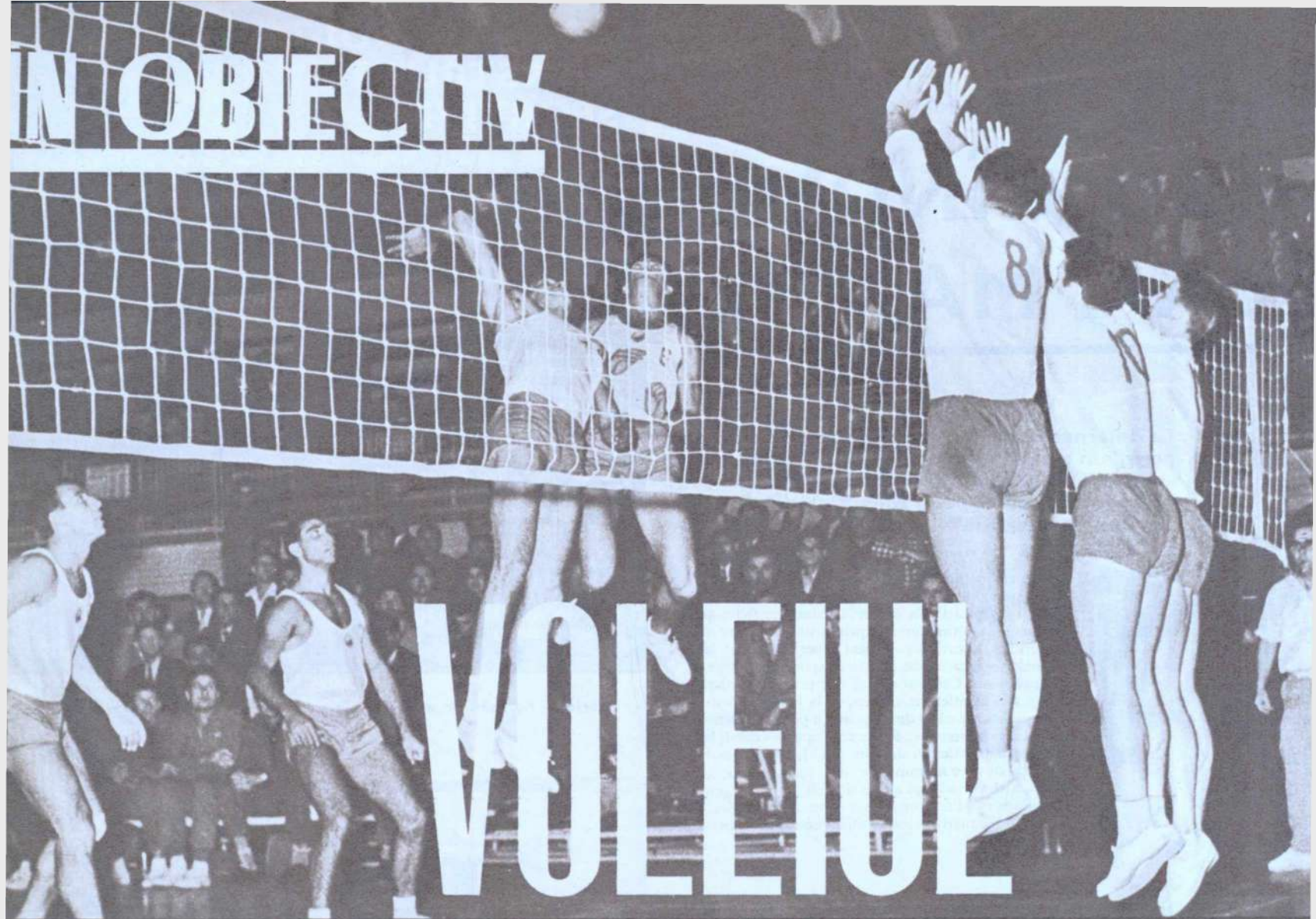

Un aspect al bazinei acoperite din Ploiești.

Excelentul patinoar artificial din Poiana Brașov.

Titlul exhaustiv «ÎN OBIECTIV VOLEIUL» este, mărturisim, pretențios. În câteva pagini, revista noastră nu poate spune totul despre un sport care, în țara noastră, a deținut — și se pare că mai deține încă — medalia de argint (după fotbal, bineînțeles) în ceea ce privește popularitatea și numărul de spectatori.

Propunându-și acum, când s-a dat startul pregătirilor pentru o nouă Olimpiadă, să-și îndrepte obiectivul asupra unor probleme principale ale voleiului nostru, revista «SPORT» consideră că a făcut doar un început, promițând cititorilor săi să revină mai cuprinzător ori de câte ori va fi nevoie.

LA CUMPĂNA DINTRE DOUĂ

Pentru a arăta că întotdeauna trebuie să avem în minte și ceea ce a fost și ceea ce va fi, românii au născocit o ciudată zeitate, pe Janus cel cu două fețe: una care privește spre trecut, iar alta spre viitor.

La cumpăna dintre două Olimpiade, fiecare dintre noi îl imităm cumva pe Janus. Și, în ciuda faptului că voleiul a absentat de la Mexic, a-i analiza destinelul în compania ciudatei zeități romane este un act de matură condescendență pentru acest sport care a adus colorilor românești succese de prestigiu. Iar dacă la acest ceas de început de drum, la capătul căruia vom poposi la porțile celei de a XX-a Olimpiade, întrebăm voleiul românesc «Quo vadis?» (Încotro te îndreptți?) o facem pentru că destinul lui nu-i este indiferent nici unuia dintre iubitorii sportului.

Începându-și cu timiditate ascensiunea, voleiul nostru a pășit în arena internațională acum 20 de ani cu meritorii locuri 4 la europene și mondiale. A fost o «copilărie precoce», căreia i-a urmat «vârsta de aur», gloriosul deceniu 1954—1963, în care el a săltat și s-a menținut mereu pe primele trei locuri din lume, urcându-se de fiecare dată pe podiumul de onoare. Olimpiada de la Tokio (locul IV) a marcat un ușor regres, pentru că de atunci — exceptând mondialele de la Praga din 1966, unde a fost, pare-se, «cîntecul lebedei» — să asistăm la ceea ce Brâncuși ar fi numit «zborul frînt», cînd din înălțimile al-

bastre, fulgerată de prea multă lumină, pasărea măiastră s-a repezit spre pămînt.

În aceeași perioadă, reprezentativele noastre feminine s-au păstrat în umbra succesei voleibaliștilor, copiind, la o anumită scară, creșterile și scăderile acestora. Deceniul glorios s-a reflectat și în palmaresul fetelor, care între 1956 și 1963 au cucerit prețioase medalii la europene și mondiale. De la Tokio, degingolada fetelor a fost deosebit de vizibilă.

Cauzele declinului, «zborului frînt» al băieților și trecerea în anonimat a fetelor se cunosc: am uitat că totul e peren și că după o copilărie fericită și o maturitate glorioasă urmează, implacabil, bătrînețea, că vulturul în plenu forțelor sale nu uită să-și crească un pui pentru bătrînețe. Am uitat că nu se pot obține numai victorii pe toate fronturile și că nu-i bine să umbliăm mereu după doi iepuri — și cupe ale campionilor europeni și victorii ale naționalei — deoarece omogenizarea unei reprezentative e imposibil de obținut cînd fiecare trage spuza pe turta lui. Am uitat, de asemenea, că orice îmbolnăvire are simptome premergătoare, iar în ceea ce privește voleiul un simptom a fost tot mai modesta evoluție a echipelor în campionatele interne. Ne-au plăcut dantelăriile și spectaculosul, astfel că am fost în postura unor cavaleri de turnir cu armuri strălucitoare, în timp ce adversarii veneau la luptă cu arme

tot mai moderne, altele decît cele făurite la șarja entuziasmului.

Dar, destul! Janus își întoarce fața spre viitor. Încotro se îndreaptă voleiul nostru? Ce avem de făcut?

Mai întii, băieții trebuie să-și cîștige un loc la J.O. din 1972. Pentru aceste jocuri sînt calificate U.R.S.S. și Japonia (primele locuri în Mexic) și R.F.G., ca țară gazdă. Țările europene pot lupta pentru trei locuri: două se decern la mondialele din 1970, din Bulgaria, iar unul la europenele din 1971, din Italia. Pretendenți? Destui: Cehoslovacia, Bulgaria (cu șanse sporite pe teren propriu), R.D.G., Polonia, Ungaria, Iugoslavia, Brazilia și, chiar echipa S.U.A. Cehoslovacia a avut și are o echipă redutabilă, cea mai de temut. Polonia, și mai ales — R.D.G., au echipe care «vin» din urmă, realizînd salturi spectaculoase, iar echipele Ungariei și Iugoslaviei sînt în vîdită creștere valorică. Asta înseamnă că bătălia va fi greu de cîștigat. Dar greu nu este sinonim cu imposibil, ci un determinant pentru o pregătire temeinică, pentru preocupare intensă din partea tuturor care răspund de pregătirea voleibaliștilor noștri, înseamnă o nouă orientare în volei spre jocul modern, înseamnă jucători cu talie înaltă, talentați, care să dea totul pentru volei, chiar dacă în balanță talerul renunțărilor nu va fi echilibrat întotdeauna de cel al satisfacțiilor.

Bătălia fetelor pentru a cîștiga un loc la

SCHIMBUL DE MÎINE AL VOLEIULUI ROMÂNESC

Convorbire cu tov. PETRE DUMITRESCU
președintele Federației române de
volei și vicepreședintele Federației
internaționale de volei.

Tinerii voleibaliști de la echipa Viitorul — care activează în divizia școlară, seria a III-a — la încălzire, înaintea meciului cu Șc. Sp. nr. 1. La «Viitorul» activează elevul Dan Ionescu, «gigantul echipei» (1,98 m — 15 ani!).

— Ce ne puteți spune despre dinamica bazei de masă a voleiului ca factor esențial în progresul activității de performanță?

— Cele aproape 2 500 de echipe existente în 1968, cu peste 27 000 de jucători legitimați — față de numai, aproximativ, 50 de formații și 600 de sportivi care activau în 1949 — sînt cifre ce ilustrează, cred, linia continuu ascendentă a popularității și răspîndirii voleiului în rîndurile largi ale tineretului în școli, fabrici și la sate ca sport cu adevărat al maselor.

În prezent sistemul competițional oferă — spre deosebire de un trecut nu prea îndepărtat — numeroase posibilități de depistare a elementelor valoroase, talentate, cu reale perspective, capabile să reprezinte curînd culorile țării. În activi-

tatea competițională regulată sînt acum antrenați numeroși copii și juniori. Disponem de puternice centre (Timisoara, Brașov, Constanța, Rimnicu Vilcea, Ploiești, Cluj), de antrenori pricepuți și entuziaști (Stănel, Papuc, Mihăilescu, Doina Bălăiță, Vera Pavlenco, Dumitrescu, Tabacu, Chiriță, Haimovici, Săvinescu și alții) care prezintă, an de an, noi «garnituri» de tineri voleibaliști apti să devină pionii de bază ai echipelor din prima divizie și chiar ai naționalei. Trebuie să facem însă mai mult pentru a stimula eforturile acestor antrenori și a îndruma cu grijă realizarea, împlinirea tinerelor mlădițe dintre care — spre părerea noastră de rău — multe s-au pierdut pentru volei.

— Considerați că, față de afluența tineretului spre volei, avem o bază materială corespunzătoare?

— Răspîndirea voleiului n-a fost urmată, de o asigurare corespunzătoare a bazei materiale. Dacă de terenuri nu se duce lipsă, o parte a materialelor strict necesare (din puținele ce le solicită acest joc) continuă să fie deficitară mai ales sub aspect calitativ. Mingile de producție autohtonă se deformează după 2—3 antrenamente, iar pantofii de sport se rup aproape la prima folosire. Pentru copii nu sînt suficiente mingi de dimensiuni reduse, iar greutatea acestora se apropie de a baloanelor destinate... fotbalului. Unele dintre școlile nou construite n-au încă săli de sport.

Sperăm că un sprijin mai mare din partea Ministerului Învățămîntului — privind îndeosebi construcțiile sportive — va corecta acest anacronism.

— Trecind de la voleiul

de masă la cel de performanță, cum apreciați conținutul programului internațional al echipelor de club și reprezentative, și deci utilitatea contactelor cu specialiștii și echipele străine?

— Trebuie spus deschis că actualul calendar sportiv nu ne mulțumește. Este drept că eforturile noastre de a contracta întîlniri atractive n-au găsit întoideana înțelegerea necesară la forurile de specialitate din unele țări. Dar alcătuirea calendarului nu este inflexibilă și acceptă orice completări cu jocuri interesante. Menționez însă că s-a prevăzut participarea selecționatelor românești la toate competițiile de anvergură. Găsesc foarte utilă, de pildă, ideea reuării Jocurilor Balcanice, întrerupte din 1947, chiar la nivelul echipelor de seniori. Cluburile vor avea mai multă inițiativă în contractarea de turnee și întîlniri pe care le consideră folositoare. Necesitatea vitală de a ține pasul cu evoluția tehnico-tactică a jocului pe plan mondial nu are nevoie de pledoarii; de aceea, preocuparea pentru lărgirea schimbului de delegații sportive, antrenori, arbitri și specialiști va sta permanent în atenția noastră ca un mijloc de atingere a obiectivelor voleiului nostru.

În încheiere, doresc să subliniez că există azi — și acest lucru este important — datorită bazei largi de masă a voleiului, o generație tină, numeroasă, capabilă și talentată care va readuce, neîndoișor, voleiul pe pozițiile înaintate ce le deținea cîndva. Și acesta cît de curînd.

Convorbire realizată de
Dan ILIESCU

Din primăvară pînă toamna tîrziu, terenurile de volei cunosc o animație explicabilă, atestînd baza de masă a acestui frumos sport.

LIMPIADE

J.O. se dă într-o singură repriză: la campionatele mondiale din 1970, unde este pus în joc un singur loc, la care aspiră Cehoslovacia, R.D.G., Polonia (locul 3 la Mexic), Ungaria, Bulgaria, Peru, Cuba... Dar, pentru a juca în grupa primelor 8 la Sofia, fetele noastre trebuie să cîștige mai întîi acest drept într-un turneu care va avea loc cu două săptămîni mai înainte.

Pregătirile loturilor au început. Părerile antrenorilor le veți citi în paginile următoare. În ceea ce îl privește pe semnatul acestor rînduri, el are unele rezerve în privința selecției la fete (unde nu există nici o ridicătoare cu multă experiență), programul de pregătire, întîlnirile de verificare (la fete, un turneu peruvian-brazilian prevăzut în 1971 este, cred, o croazieră și nu un cumul de experiență) și altele privind îmbinarea intereselor de club cu cele ale naționalei.

Dar, cum noi n-am fost niciodată extremiști, sîntem siguri că multe din problemele de început vor fi reconsiderate și adaptate situațiilor pe care activitatea sportivă le va cere, din motive obiective.

La început de drum, urăm navei voleibaliștilor vînt prielnic în căutările ei, pentru a reedita cît mai curînd «gloriosul deceniu» al voleiului nostru.

Sever NORAN

Startul pentru Olimpiada din 1972 s-a dat. Ce păreri aveți despre selecția și programul de pregătire al loturilor noastre de volei?

GH. CONSTANTINESCU — antrenorul echipei de fete Dinamo București.

Schimbând structural unele «rindueli», noua linie a F.R.V. reprezintă o treaptă calitativ superioară în procesul de pregătire și selecție. Cred însă că nu s-a ținut seama de unele particularități, cu destulă pondere în ansamblul problemei.

Neomogenitatea pronunțată a actualului lot feminin cere o pregătire separată a elementelor cu adevărat valoroase, față de cele care abia acum își consolidează «a.b.c.»-ul voleibolistic. În acest context, mi se pare că întinărirea lotului s-a transformat într-un scop în sine și nu într-un mijloc de atingere a unui scop. Principaliu instrument de apreciere trebuie să rămână **CRITERIUL VALORIC**. Desigur că

mărirea volumului de muncă (absolut necesar) în antrenamente duce la ideea pregătirii centralizate. Dar ea nu trebuie să fie totală, afectând ființa echipelor de club. În fond, nu avem nevoie numai de 10 sau 12 «supervalorii», ci de un volei de calitate în ansamblul său, **VALOAREA CAMPIONATULUI NAȚIONAL FIIND BAZA UNOR ECHIBE NAȚIONALE REDUTABILE.**

AUREL DRĂGAN — maestru emerit al sportului. Fără îndoială că actualul lot masculin include aproape tot ce are mai valoros voleiul românesc la această oră. Din păcate, sînt cam puține elemente cu suficientă experiență și maturitate. Există în schimb atîtul tinereții, al pasiunii dublate de calități fizice corespun-

zătoare. În această situație, singura soluție viabilă pentru formarea unei reprezentative puternice este un program intens de pregătire. Acest lucru se poate realiza printr-o pregătire mixtă (centralizată și la cluburi). Vreau să accentuez necesitatea jocurilor «tari» care să pună sportivii în situații dificile de rezolvat, să constituie examene severe ale muncii de pregătire. Actualul program internațional al selecționatelor masculine nu corespunde acestei cerințe.

N. MATESCU — ziarist («Informația Bucureștiului»).

Loturile naționale de volei care au fost alcătuite cuprind, după părerea mea, tot ce ar putea intra la ora actuală în vederile selecției. S-a procedat bine contopind loturile de seniore și tineret, cunoscută fiind criza prin care trece de mai mult timp voleiul nostru feminin. Ținînd seama de faptul că atît la băieți cit și la fete loturile rămîn «deschise», înseamnă că toți acei care se vor remarca în viitor vor putea fi selecționați, iar cei care nu corespund, vor reintra în... anonim.

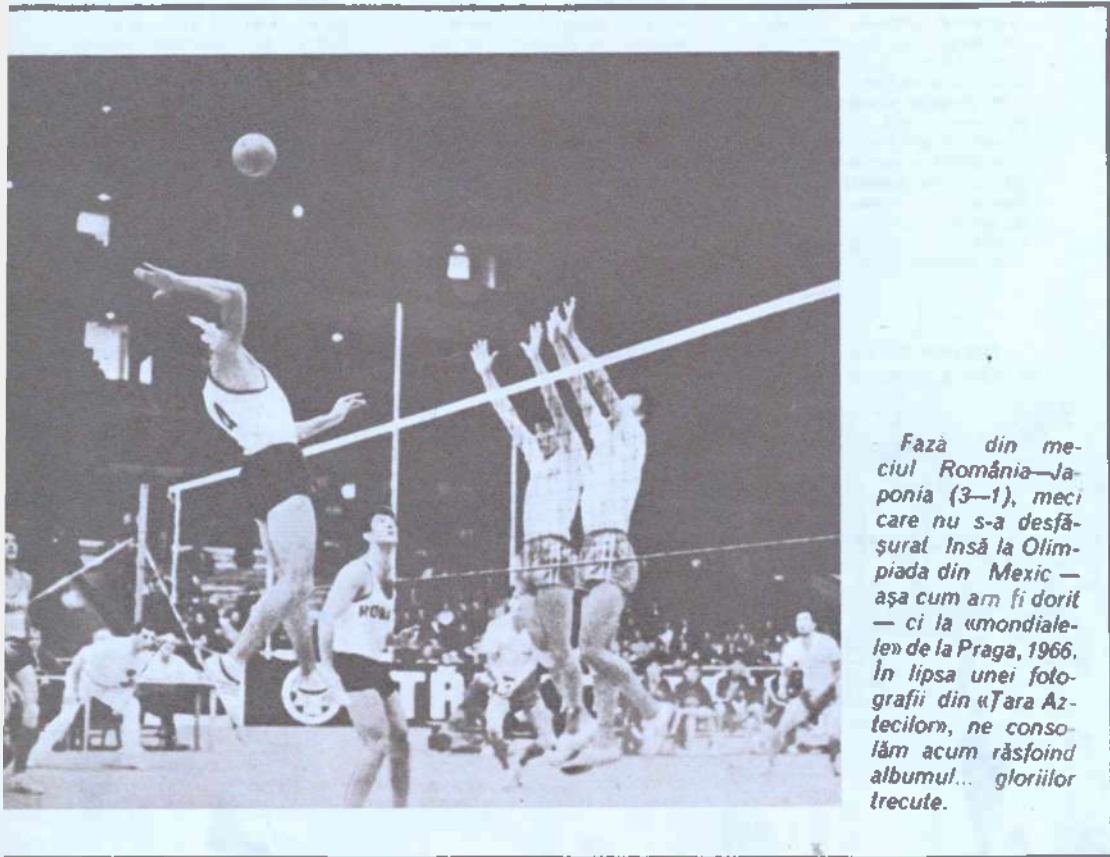
În mult discutata problemă a pregătirii centralizate sau descentralizate, consider că federația s-a orientat bine optînd pentru pregătirea mixtă la echipa masculină. În felul acesta se va putea face omogenizarea, iar campionatul divizionar se va desfășura normal.

Antrenorul federal N. SOTIR
„FĂRĂ PACTE CU ZEITA... FORTUNA!”

Voleiul nostru feminin n-a avut niciodată strălucirea pe care i-am dorit-o și n-a emis niciodată pretenții la egalitate... în grad cu cel masculin. Exceptînd locul II la «mondialele» din 1956, III la «europenele» din 1963 și IV la Tokio — ceea ce, totuși, nu e puțin! — pe cartea lui de vizită e încă mult spațiu alb pentru a se putea înscrie viitoare succese și titluri.

Prelînd ștafeta de la cei care s-au ocupat pînă acum de pregătirea lotului feminin am analizat, desigur, ce a fost bun și ce a fost rău. La sfîrșit, am tras niște concluzii pentru anii care vin, convingîndu-mă că pentru noi s-a dat realmente startul în vederea Olimpiadei din 1972. Anul viitor, la sfîrșitul lui august, vom juca în preliminarii pentru turneul de calificare la Campionatele Mondiale din Bulgaria, unde este în joc un loc pentru turneul olimpic de la München.

Pregătirile sînt în toi. Am alcătuit lotul de perspectivă ținînd cont de talia, calitățile fizice, dar și de cele psihice, știut fiind că la acest capitol fetele noastre au fost mereu deficitare. S-a renunțat cu curaj (de mult ne trebuia acest curaj!) la jucătoarele mai în vîrstă, plafoneate oarecum, care nu se mai puteau încadra cu ușurință într-o nouă concepție de muncă și viață sportivă. Rezultatul? Avem jucătoare tinere. Unele au mai multă experiență de concurs și posibilități de a progresa (Helga Bogdan, Mariana Popescu, Aurelia Căuneș, Florentina Demetriu, Marta Szekely, Mariana Baga și Rodica Pop). Altele au mai puțină experiență

Fază din meciul România-Japonia (3-1), meci care nu s-a desfășurat însă la Olimpiada din Mexic — așa cum am fi dorit — ci la «mondialele» de la Praga, 1966. În lipsa unei fotografii din «Țara Aztecilor», ne conso-lăm acum răsfoind albumul... gloriilor trecute.

știati că...

...voleiul a luat naștere în 1895, în Holyoke (S.U.A.) cînd profesorul William Morgan s-a gîndit să-și activeze elevii propunîndu-le să joace mingea de baschet peste un fileu întins la circa 2 metri înălțime?
...primul meci «internațional» în țara noastră a avut loc în 1927, la Eforie, între studenții de la O.N.F. și o echipă turcă? Deoarece jucătorii noștri nu aveau o cocardă distinctivă, celebra artistă Marioara Ventura și-a lăsat cordonul tricolor în 6 bucăți, pe care le-a oferit voleibaliștilor noștri?
...recordul mondial în ce privește numărul de spectatori la un meci de volei îl deține întîlnirea

U.R.S.S.—Cehoslovacia, la C.M. de la Moscova: 50 000 de spectatori?
...cel patru fil al croitorului I. Corbeanu din Blaj alcătuieste cea mai valoroasă familie de voleibaliști români? Doina (Ivănescu) și Gheorghe sînt maeștri emeriti ai sportului, iar Rodica și Elena sînt maeștre ale sportului.
...deși lipsit de degetul mare al minii stîngi (pierdut într-un accident de vîntoare, la 20 de ani) D. Plocon a reușit să facă neobservată această «lipsă» care obligă, de obicei, la abandonarea voleiului?
...Doina Corbeanu și Davila Plocon dețin recordul de longevitate al voleibaliștilor români,

avînd 18 și, respectiv, douăzeci de ani de activitate. majoritatea anilor în prima divizie a țării?
...mulți dintre renumiții noștri jucători de volei și-au ales ca profesie medicina? Printre slujitorii lui Esculap se numără azi: Mediana, Ponova, Miron Georgescu, Școarțeanu, Ciofa, Cherebețiu, Fulger, Cozonici etc?
...jucătorul cu cel mai mare gabarit din divizia A este I. Binda, de la Streaua — 1,98 m? Rapidistul R. Costinescu are aceeași înălțime, dar nu și kilogramele (100!) stelistului. Doina Belgea — Ionci deține recordul la înălțime al voleibalistelor cu 1,85 m.

de concurs dar, cum se zice, „pedaleză” din urmă cu mare viteză, vîntul lor favorabil fiind... realele calități fizice și talentul: Gabriela Popa, Minodora Meseșan, Venera Zaharescu, Eva Klein, Victoria Caranda, Paula Cazangiu... (După cite vedeți, am pus puncte de suspensie, semn că lista rămîne deschisă pentru orice jucătoare).

Cine își închipuie însă că vom învinge numai cu cinerețea și talentul se înșală! Pornim, de la bun început, cu o nouă orientare metodică privind concepția de joc și pregătirea. Din nacela noastră aruncăm balastul: jocul static, șablon. Ținînd cont de concepția modernă de joc, vom pregăti echipa să realizeze combinații tactice surprinzătoare — bazate pe viteza de circulație a mingii și a jucătoarelor, pe alternarea lovirilor în forță cu cele de subtilitate, iar în apărare — pe circulația rapidă și plasamentul corespunzător în funcție de adversar. Pentru aceasta, structura efortului în antrenament se va schimba, volumul de muncă va crește considerabil...

Vom reuși să ne calificăm pentru viitoarea Olimpiadă? Vom reuși la «europenele» și «mondialele» ce urmează să ocupăm locuri frunțose?

Iată întrebări cărora le putem răspunde afirmativ și, asta, cu toată seriozitatea. Sintem convinși că totul depinde de noi și numai de noi. Hazardul intervine doar dacă-i vorba de a câștiga sau a pierde câteva puncte. Meciu însă nu se câștigă bazîndu-te pe un pact cu zeița Fortuna, care-i atît de capricioasă. Or, tocmai pentru a-i evita capriciile, ne vom pregăti.

Antrenorul federal N. TĂRCHILĂ

SPRE O NOUĂ

„VÎRSTĂ DE AUR”

Nu vreau să încep cu cunoscuta exclamație «O tempora...!» gîndindu-mă la vremurile cînd pe umerii echipei noastre galoanele strălucitoare vorbeau de la sine, iar panopliile cluburilor deveneau neîncăpătoare pentru trofeele cucerite. «Vîrsta de aur» a voleiului nostru masculin a trecut. Dar, oare, nu-i posibil de realizat o nouă asemenea vîrstă?

Fără îndoială că da! Avem suficiente resurse pentru a ne înălța iarăși pe culmile rezervate celor mai buni dintre cei buni. O simplă afirmație? Nu! Și iată pe ce mă bazez.

Primo: pe îmbunătățirea care se simte pe plan intern în jocul echipelor noastre. Secundo: pe apariția jucătorilor de talie înaltă, de care voleiul nostru masculin a dus atîta lipsă. Tertio: acum, în ceasul al XII-lea, cluburile sînt pe cale de a înțelege că nu interesele lor trebuie să primeze, ci cele ale echipei naționale. Această mare cotitură de concepție își va arăta roadele mai devreme decît ne închipuim. Zece titluri de câștigători ai «Cupei campionilor europeni» pălesc chiar și numai în fața «bronzului» olimpic!

Ne-am revizuit concepția de pregătire și de joc. În ceea ce privește antrenamentul, crește ponderea pregătirii fizice (accentuînd pe rezistența în sărituri), vom aplica o concepție unitară de joc în apărare și atac, vom individualiza pregătirea ridicătorilor și trăgătorilor în condiții aproape de concurs etc.

Ceea ce urmarim însă în mod deosebit este adoptarea unei noi concepții de joc pentru a ține pasul cu tot ce este valoros în voleiul mondial. Formula de echipă? Cu doi ridicători și patru trăgători, invers aproape decît acum cîteva ani. O atenție deosebită se va acorda blocajului agresiv și îmbunătățirii autodublajului, iar în atac se va accentua pe variația judicioasă a combinațiilor tactice în viteză (pase aproape de plasă) cu cele în forță (pase departe de plasă).

Principalul obiectiv? Obținerea calificării pentru Olimpiada din 1972 și aceasta încă la «Mondialele» din 1970, din Bulgaria. Din lot fac parte 12 trăgători și 6 ridicători. Decanul de vîrstă este Aurel Drăgan care, de altfel, reprezintă simbolic vechea generație a «vîrstei de aur». În rest, mult tineret, care va oza echipa: Petre Vraniță, Mihai Tănăsescu, Nicolae Armon (Timișoara), Cornel Oros și Laurențiu Dumănoiu (de la Liceul din Rimnicu Vilcea, transferați de curînd la Dinamo), Stelian Pănculescu (Rapid) etc. care, alături de Barta, Udișteanu, Tirlici, Schreiber și ceilalți, sînc sigur, vor reuși să readucă o nouă «vîrstă de aur» voleiului nostru masculin.

Cursa cu... destule obstacole pentru a ajunge la podiumul olimpic a început. Sperăm că la capătul ei vom putea privi cu mîndrie spre unul din castrele pe care, la München, se vor ridica steagurile învingătorilor.

...cea mai mare surpriză a turneului olimpic de volei din capitala Mexicului a fost produsă de victoria formației S.U.A. în fața echipei U.R.S.S.? În limbaj fotbalistic această performanță s-ar putea compara cu eliminarea Angliei din Campionatul Mondial din 1950, tot de către modesta echipă a S.U.A.

...Aurel Drăgan, proclamat cel mai bun ridicător coordonator la Praga în 1966, posedă cea mai bună detentă? Ea măsoară între 100—115 cm.

...apreciatul tenor dramatic Ion Buzea a fost un excelent voleibalist la «U» Cluj? (Colegii de echipă îl spuneau «Tosilă»).

UNDE NE SÎNT...

„VETERANII“?

În fotografie, cîteva dintre componenții «lotului de aur» datorită căruia voleiul românesc și-a cucerit o faimă binemeritată. Unde se află toți aceștia astăzi? Iată... destinul lor: H. Nicolan (antrenor — Belgia), M. Grigorevici (Rapid), D. Plocon (antrenor — Italia), E. Derzei (Dinamo), I. Szöcs (Pol. Galați), Gh. Fieraru și N. Bărbușă (Tractorul Brașov), M. Coste (Pol. Timișoara), A. Drăgan (Rapid), W. Schreiber (Dinamo), M. Ganciu (antrenor — Belgia) și M. Chezan care nu mai joacă.

Față de efortul pe care vrem să-l facem, n-ar fi bine să mai stringem rîndurile?

Hamletiană

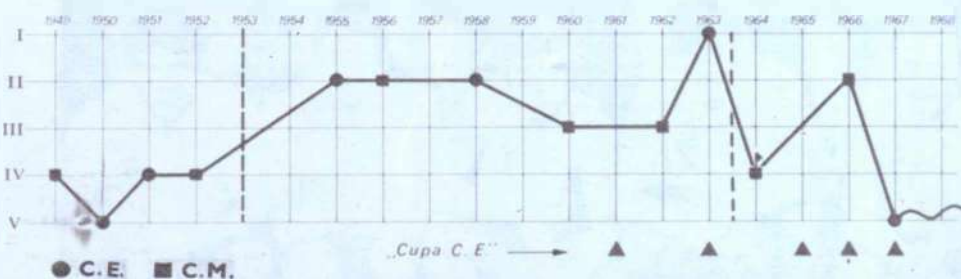
Neparticiparea echipei noastre masculine la Jocurile Olimpice din Mexic a generat o dispută menită să concureze întrebarea «To be or not to be» — «a fi sau a nu fi» — devenită celebră pe buzele lui Hamlet.

S-au scris zeci de pagini, cerneala devenind cînd acidă, cînd balsam pentru rănille deschise ale voleiului. Ziaristi, antrenori, arbitri, jucători sau suporteri s-au împărțit în două tabere: cei care susțin că neparticiparea noastră a fost o mare absență — unii confundînd sportul cu... pronosportul, cred chiar că am fi câștigat locul I — și cei care apreciază că hotărîrea de a forfalca a fost un act de înțelepciune. Deci: a fost bine sau n-a fost bine că nu am participat în Mexic?

Pentru a da încă un... simbul de discuție celor două tabere, oferim un gen de... grafic-portativ amatorilor de statistică. Analizînd acest «portativ» se pot desprinde unele concluzii. Iată-le:

- 1948—1955, perioadă de creștere. Locurile 4—5 în marile competiții internaționale. Dispută pentru titlul de campion al țării.
- 1955—1963, perioadă de vîrf. Rapid cucereste de 7 ori campionatul național, constituind osatura reprezentativei țării. Omogenizarea naționalei, evident, ușor de realizat.
- 1963—1968, perioadă de descreștere. Ca la calculul probabilităților, evenimentele ieșite din comun (locul II la mondialele din 1966), se exclud. În această perioadă trofeul «C.C.E.» a fost deținut de patru ori de către echipe românești, indiciu că centrul de greutate s-a mutat pe echipele de club.

Privind acest grafic ne întrebăm: eram în 1968 în formă pentru a emite pretenții la J.O., știînd că la Tokio (locul IV) ne-am dus după ce cuceriserăm locul III la mondialele din U.R.S.S. și locul I la europenele din țara noastră?

Voleibalistele de la Universitatea, oferind imaginea unei flori învalte. În dreapta, băieții de la Politehnica.

VA DEVENI TIMIȘOARA

O NOUĂ „CETATE” A VOLEIULUI ?

• INDICII SIGURE: COMPETIȚIA VOLEIBALISTICĂ «CRAVATA ROȘIE» LA A 11-A EDIȚIE • ZECE ECHIBE ÎN CAMPIONATUL JUDEȚEAN • TREI ECHIBE ÎN DIVIZIA ȘCOLARĂ, PE PRIMELE LOCURI • TREI ECHIBE ÎN DIVIZIA B • DOUĂ ECHIBE ÎN A — POLITEHNICA (m) ȘI UNIVERSITATEA (f) • O ADEVĂRATĂ EFERVESCENTĂ VOLEIBALISTICĂ ÎN ȘCOLILE TIMIȘORENE.

Sînt doar cîteva cifre din palmaresul voleiului timișorean care atestă că acest sport cîștigă poziții cheie în orașul de pe Bega, cunoscînd o ascensiune «vasi-spectaculoasă. Secretul acestei ascensiuni? Orientarea

tuturor spre tineretul școlar, fondul de aur redescoperit de antrenori entuziaști ca Nae Mihăilescu — ai cărui elevi bat azi la porțile naționale.

OPTIMISMUL REȚI-

NUT AL UNEI ECHIBE CARE «VINE», așa poate fi calificat optimismul voleibalistilor de la «Politehnica». O discuție cu aceștia se poartă la diapazon euforistic. Rezultat al fuzionării elementului tînr (provenit de la Politehnica) și cel cu experiență (de la «Inaintes»), noua echipă și-a făcut o reintrare spectaculoasă în divizia A. În mic, ea copiază însă evoluția generală a voleiului timișorean redivivus, asupra căruia planează un gen de imaturitate și lipsă de experiență, care generează o comportare plină de surprize: Politehnica

bate pe Dinamo, dar înclină steagul în fața unor echipe fără palmares. Explicația?

— Subestimarea adversarului (vezi meciul de la Brăila) declară Petre Vraniță.

— Echipa noastră e încă nesudată, declară Mihai Coste, antrenorul și, în același timp, unul dintre trîgătorii echipei.

Întrebarea «cheie»:

— Ce sperați să reușiți în acest an?

— Vom încerca să ne calificăm în turneul final, se aude o voce.

— Ne mulțumim și cu un loc la mijlocul clasamentului, intervine Nicolae Armion.

Declarația mă surprinde. Oarecum.

— N-am vrea să ne lăudăm... Vom realiza mai mult... Putem și trebuia... Putem...

Voci scăzute, care trădeză un optimism reținut. Și, poate, tocmai fiindcă e reținut, cred că e tonic și de bun augur.

VALABILE ȘI PENTRU UNIVERSITATEA ni s-au părut doleanțele voleibalistilor, exprimate prin antrenorul lor:

Federația nu ne trimite echipe străine în turneu. Nu avem adversari tari. Forurile noastre studențești n-au alcătuit un calendar competițional pentru cluburile lor. Juclnd doar noi între noi, ne creăm imaginea falsă că sîntem foarte buni și ne autoadmîrăm ca Narcis din mitologie.

Dar asemănările dintre cele două echipe timișorene care activează în A nu sînt numai în domeniul dezideratelor. Pe ambele le caracterizează tineretea, planul-program pentru 1969 și altele. La Politehnica media de vîrstă este de 22 de ani, iar la Universitatea de 20,5. La Universitatea recordul în materie îl deține Tamara Dobrovolschi și Lenuța Bojescu (ambele cite 16 ani). Și încă

cîteva valabil pentru ambele echipe: anul 1969 este — ne declară antrenorul fetelor, **DORIN JITARU** — anul de consolidare. Următorul an va fi al saltului decisiv spre vîrfurile piramidei.

lată o afirmație care poate fi extinsă la întreg voleiul timișorean.

UN REZERVOR DE AUR

se dovedește a fi voleiul școlar timișorean pentru echipele din diviziile A și B. Cele trei echipe din divizia școlară — două de băieți și una de fete — evoluează mai mult decît promițător. Fetele de la Șc.Sp. dețin șefia clasamentului în seria lor, iar băieții (tot de la Șc.Sp.) vin imediat după lider.

Idealul acestor copii? Iată-l exprimat de către tovarășul Nicolae Luca, președintele comisiei județene de volei:

— Sperăm ca în fiecare an voleiul școlar să ne dea 3—4 jucători pentru B. La rîndul lor, echipele din B trebuie să catapulteze în A cel puțin 2 jucători. La capătul acestui perpetuum-mobile de întinerire, sperăm să dăm voleiului național cel puțin un jucător — la băieți și o jucătoare pentru lotul fetelor. Acesta este idealul tineretului din echipele școlare, care nu uită că din Timișoara s-au plecat multe voleibaliste de valoare — unele titulare în națională — ca Elisabeta Goloșie, Eugenia Rebac, Maria Rașiu, Elena Florea etc. și că în lotul pentru Olimpiada de la München, Timișoara are o puternică tripletă: Vraniță, Armion, Tănăsescu.

Un ideal pentru care timișoreni merită felicitări. Și, cum ne-am obișnuit ca intențiile sportiveilor de pe malurile Begii să fie întotdeauna onorate, sîntem siguri că voleiul timișorean, în plină ascensiune, va deveni un adevărat «rezervor de aur» pentru voleiul românesc.

GALAȚIUL ÎN REVENIRE !

După startul bun de acum patru ani, Politehnica Galați a înregistrat un ușor regres. Se pare că studenții gălățeni — în frunte cu Udișteanu (1) și Szócs (al treilea din dreapta, în picioare) sînt hotărîți să reia ofensiva spre primele locuri din clasament. Armele lor: întinerirea lotului (prin Păcuraru, Popa etc.) și, mai ales, seriozitatea cu care se pregătesc sub conducerea lui Fl. Balaiș.

Cînd există entuziasm

Este foarte puțin probabil ca băieții de la Politehnica Iași să-și poată menține pînă la finele returului excelentul loc trei pe care se odihnesc acum, în pauza dintre cele două etape ale campionatului de fotbal. În schimb, fetele de la Penicilina Iași au toate șansele să termine victorioase și cea de a doua manșă a campionatului republican de volei.

Pentru suporterii sportului din mîndrul oraș moldovean, varianta cu situația net avantajoasă oferită de voleiul feminin local în confruntarea cu cele mai bune formații din țară reprezintă o consolare față de instabilitatea în comportare a copilului răsărit, care este fotbalul ieșean. Și chiar mai mult. Din cele constatate la fața locului am remarcat cum, datorită voleiului — reprezentat de către ambițioasele fete de la Penicilina — întreaga activitate sportivă a orașului cunoaște în prezent o accentuată înviore, manifestată printr-un optimism și o poftă de lucru în aproape toate celelalte ramuri de sport. «Dacă poate voleiul,

de ce n-am putea și noi?» — spun cei de la box, de la lupte, de la baschet, de la scrimă etc. etc. Și oamenii muncesc cu o tragere de inimă care nu se poate să nu le aducă și satisfacțiile scontate într-un viitor nu prea îndepărtat.

Așadar, în Iași, voleiul feminin a dat tonul avîntului spre culmi. Un mînunchi de fete entuziaste, conduse de un antrenor nu mai puțin entuziast, a reușit să impulsioneze întreaga mișcare sportivă locală. Și în ce condiții? În condițiile existenței în localitate doar a unui singur teren de volei, dotat corespunzător, pentru sportul de performanță, cel al asociației sportive Voința. În ceea ce privește formația aspirantă la titlul de campioană republicană la volei, aceasta nu are un teren de antrenament propriu. Nici măcar unul rudimentar. Joacă și se antrenează pe terenul «Voinței». Cînd există însă entuziasm...

După cum, probabil, sînteți informați, la sfîrșitul turului campionatului republican de volei, echipa Penicilina conduce în clasament, la egalitate de puncte cu formația Rapidului, dar cu un setaveraj mai bun. De-alungul tuturor partidelor susținute, ieșencele au pierdut doar patru seturi: trei, la București, în fața Rapidului (scor final 2—3) și unul, la Iași, în compania formației Dinamo (3—1). În rest, toate jocurile disputate — fie acasă, fie în deplasare — le-au încheiat invariabil: 3—0! În fața acestei reale performanțe, l-am întrebat pe antrenorul Nicu Roibescu (în principal, merceolog la sectorul aprovizionare al Fabricii de antibiotice Penicilina) cărui fapt crede că se datorează frumoasele rezultate obținute de echipa pe care o pregătește.

— Fetele sînt de forțe sensibil egale. Fiecare în parte răspunde cu succes atât jocului de atac cît și celui de apărare. Nu avem «senatoare de drept». Jucătoarele formează un colectiv unit, sînt conștiente că numai pregătindu-se fără menajamente pot obține rezultate bune. La noi, problema întîrzierilor sau a lipsei de la antrenament nu se pune. Într-un cuvînt, fetele noastre au învățat să muncească și muncesc disciplinat și cu o conștiinciozitate care, mie personal, îmi dă certitudinea că vom realiza scopul propus, acela de a cuceri

Redutabila formație a Penicilinei Iași. În picioare, de la stînga la dreapta: Viorica Binchei, Lucia Dobrescu, Aurelia Căune, Nicu Roibescu — antrenor, Ana Zabara, Florentina Ițu, Doina Apostol. Rîndul de jos: Mioara Stănculescu, Nuși Petrescu, Carolina Nan, Ana Chirițescu.

Aurelia CĂUNEI

Florentina IȚU

titlul de campioană a țării. Numai...

— Numai ce?

— Să fim priviți cu mai multă înțelegere de către federație. Pentru interesul general oricînd sîntem dispuși să ajutăm echipa națională. Consider că și aici, în provincie, se poate munci serios. De altfel, acest lucru l-am dovedit. Pentru sudarea echipei naționale, cînd fiecare sportivă este bine pregătită — la club — sînt necesare doar cîteva săptămîni de lucru în comun și nu luni sau chiar ani în șir. Timpul prelungit de pregătire în comun a echipei naționale îl consider inutil și distructiv atât pentru componentele lotului, cît și pentru echipele de club, ca dealtfel, și pentru volei, în ansamblul lui.

G. ȘTEFĂNESCU

In încheierea acestor pagini al căror «erou» a fost voleiul, iată o declarație de ultimă oră a secretarului general al federației, tov. AUREL DOBINĂ:

«Abordînd cu seriozitate etapele ce așteaptă voleiul nostru în drumul spre J.O. din 1972, federația nu va mai îngădui ca în fața intereselor majore ale naționalei să treacă cele de club. (Anul acesta participăm la C.C.E. dar, din 1970, ne abținem). Exigența federației privind pregătirea fiecărui selecționat, cît și armonizarea echipelor (exigență dublată de totala dăruire pe care sînt hotărîți s-o manifeste selecționații) și o serie de măsuri organizatorice vor grăbi reeditarea succesorilor pe care — incontestabil — voleiul nostru le-a obținut în trecut.

În ultimul timp, aproape toți cronicarii sportivi s-au ocupat de volei stăruind — ceea ce e bine! — asupra fațetelor sale negative. La acest început de drum așteptăm însă și altceva: incurajare și încredere, elemente care, mai ales pentru cei tineri, ar acționa tonic și stimulatînd.»

SUCCES LA I

Ștefan IONESCU
antrenor

Ion TIRON
antrenor

Viteslav NOVACEK
antrenor

Dumitru IORDAN
portar, 19 ani, Dinamo

Mihai STOICULESCU
portar, 20 de ani, Steaua

Constantin DUMITRAȘ
portar, 23 de ani, Dinamo

Zoltan FĂGĂRAȘ
apărător, 27 de ani, Dinamo

Anton BIRO
înaintaș, 29 de ani, Steaua

... Este urarea suporterilor hocheiului și a revistei noastre adresată echipei României care, pe câteva zile, va lua startul în dificilele dispute ale campionatului mondial — grupa B.

Nu putem afirma că echipa noastră ar avea o pregătire care s-o îndreptățească să termine victorioasă toate întrecerile. Este o formație întinerită, al cărei mare avantaj îl constituie entuziasmul echipei. Cât privește posibilitățile ei tehnico-tactice, acestea au început să se cristalizeze, să se contoreze în jocul modern pe care îl practică de ceva timp, ca urmare a îndrumărilor competente date sportivilor români de către experimentatul antrenor cehoslovac Viteslav Novacek.

UBLJANA!

Dezideriu VARGA
apărător, 30 de ani, Steaua

Aurel MOIȘ
înaintaș, 20 de ani, Dinamo

Ion IONITĂ
apărător, 18 ani, Steaua

Iulian FLORESCU
înaintaș, 25 de ani, Dinamo

Ion BAȘA
înaintaș, 24 de ani, Dinamo

Valentin ȘTEFANOV
înaintaș, 24 de ani, Steaua

Tiberiu PAP
apărător, 24 de ani, Dinamo

Alexandru CALAMAR
înaintaș, 27 de ani, Steaua

Ion GHEORGHIU
înaintaș, 22 de ani, Steaua

Eduard PANĂ
înaintaș, 25 de ani, Dinamo

Gheorghe HUTANU
înaintaș, 18 ani, Dinamo

Dumitru PARASCHIV
apărător, 19 ani, Steaua

Géza SZABO
înaintaș, 28 de ani, Steaua

De la echipa de hochei a României, în actuala ei alcătuire și ținând seama de valoarea deosebită a majorității adversarilor din grupă, pretindem oricum o comportare meritorie. În hocheiul european am cucerit un prestigiu care trebuie consolidat prin jocuri curajoase. Băieții noștri să nu uite nici măcar o clipă că, anul viitor, cinstea de a găzdui întrecerile grupei B a campionatului mondial ne revine nouă, românilor. Acest drept l-am cucerit pe merit și sportivii care ne reprezintă la importantele dispute din Iugoslavia au datoria să lupte din răspuțeri pentru păstrarea prestigiului dobândit. Așadar, **MULT SUCCES, BĂIEȚI!**

VAGONUL – campioana

Cînd ne-am întors de la Arad, după vizita făcută Vagonului, nimic nu prevestea titlul prezentării din aceste pagini. Ba dimpotrivă... Vagonul era conștient de dificultățile primăverii. Jurcă făcea aprecieri lucide asupra evoluției echipei sale în tur, jucătorii păreau hotărîți «să încerce marea cu degetul». Într-un cuvînt, Vagonul ne făcea impresia unei echipe realmente handicapate, dar deloc resemnate.

Și iată că, de atunci veștile au început să modifice profilul unuia dintre cele mai vechi cluburi sportive din țara noastră.

Ce s-a întimplat între timp?

Între timp, o amnezie subită a făcut ca toate meritele lui Jurcă să piară. Rezultatul? Punerea în disponibilitate a antrenorului care izbutise performanța rarisimă de a aduce în A o echipă complexată, în fond, de puterea de atracție pe care a exercitat-o și o exercită, mai ales în ultimul timp, asupra Aradului, U.T.A.

Ce am fi așteptat de la Vagonul?

Din capul locului trebuie să admitem că Vagonul, cu locul pe care-l are și mai ales cu portarii pe care i-a avut, nu este surclasat în compania celorlalte echipe din divizia A. La urma urmei, ce este rușinos în faptul că Vagonul are trei (da, trei!) puncte mai puțin decît foștii campioni Rapid și Steaua?

De la Vagonul ne-am fi așteptat la mai multă înțelepciune. Ne-am fi așteptat ca tinăra echipă să se poată sustrage «druckerismului» cronic al multora dintre echipele noastre. (La aceasta ar fi obligat-o, măcar, venerabila vîrstă a clubului).

Cum e posibil ca munca unui antrenor tînăr și, în același timp serios, să fie apreciată în special pe baza faptului că ar fi făcut odată o neinspirată schimbare de jucători în timpul unui meci?

...Între timp, deci, s-au schimbat multe la Vagonul. A fost chemat de toți respectatul Francisc Dvorjak. Iată, însă, că nervozitatea greu explicabilă care domnește în sinul echipei a făcut ca recent să se apeleze la fostul «politehnist» Rusalin Marcu, «asigurîndu-i-se» lui Francisc Dvorjak titlul de consilier. Care au fost criteriile? Care au fost motivele? Mărturisim că nu înțelegem. Și nu pentru că am contesta calitățile — posibile, de altfel — ale lui Marcu. Nu înțelegem pentru că toate aceste măsuri pripite, dictate sub Îmboldul... nerăbdării, nu fac decît să ne confirme părerea că Vagonul și-a cam pierdut busola.

Ce s-ar fi putut întimpla cu Vagonul dacă timpul ar fi curs fără convulsii? În cel mai rău caz, «vagonarii» ar fi revenit în B (ceea ce s-a și întimplat cu imensa majoritate a promovatelor în primul lor an de A), dar ar fi putut reîlua lupta cu o experiență sporită.

Ne pare rău că Vagonul apare în paginile revistei într-un moment nefavorabil. Nu ne rămîne decît speranța că această «furtună într-un pahar cu apă» să rămînă și să dispară ca un... pojar din viața (totuși) simpaticei lanterne a diviziei, căreia li dorim, oricum, succes și... 15 puncte.

Ioan CHIRILĂ

PALMARESUL ÎN CAMPIONAT...

1967/68 Locul 1 (detașat) în divizia B
VAGONUL 26 15 7 4 43 : 22 37
CRIȘUL 26 12 7 7 32 : 24 31

...ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

Cea mai bună performanță:
 1967/68 Eliminată în semifinală, de Rapid: 0—2
 În precedentele patru ediții, Vagonul nu a fost prezentă în optimi.

Adam Încearcă să recapete simțul mingii și al... golului.

Anul trecut, în vară, Macavei a fost cel mai «cunoscut» jucător al Vagonului. Să fi obosit «sfirleaza»?

Petschovski III. Un nume ilustru, dar, deocamdată, doar atîl.

Sfirlogea a fost recomandat recent de antrenorul Dvorjak, pentru lotul național, în vederea Atenei. Să-l urmărim...

nerăbdării

Sfetnicul
DVORJAK
are
cuvîntul...

Francisc Dvorjak se confundă, am putea spune, cu dezvoltarea fotbalului arădean. Născut în 1911, la 7 noiembrie, «teri-baci» a jucat timp de 17 ani la AMEFA, până în anul 1939. Apoi, timp de doi ani, el joacă la Gloria Arad. Centru half și înaintas.

Între 1942 și 1945 revine la AMEFA, pentru ca apoi să joace la ITA, timp de doi ani, înainte de lansarea puternicei echipe în A.

După abandonarea activității de jucător, Dvorjak rămîne timp de nouă ani antrenor la U.T.A., în cupluri, pînă în anul 1956, cu Stenbach, cu Braun-Bogdan și cu alții.

În 1957—58 este antrenor la Vagonul. Apoi, timp de cinci ani, se ocupă de «tineretul» de la U.T.A. Perioada 1960—62 îl găsește tot la Arad, la C.F.R. Într-un cuvînt, Francisc Dvorjak nu s-a despărțit niciodată de fotbalul arădean.

În aceste condiții, rolul bătrînelui mester ar putea fi deosebit de mare, astăzi.

Ce înseamnă, la urma urmei, consilier? Termenul este sinonim cu slătuitor. Iată, deci, că Francisc Dvorjak are, în momentul de față, misiunea de a potoli zelul uneori excesiv al tinerilor și a le stimula energiile deseori ascunse ale bătrînilor.

Sfetnicul Dvorjak are cuvîntul...

Matache nu pare convins de faptul că va izbuti să intre în istoria Aradului. În orice caz, atît Arghișan cît și Gherghel au pe conștiință lipsa a 3—4 puncte din «zestrea» actuală a Vagonului.

FOTBALUL IUGOSLAV ÎN 1968

Strălucire,
decădere,
speranțe...

DRAGAN GIAICI — cel mai bun fotbalist al Iugoslaviei în 1968

Anul acesta, fotbalul din țara prietenă și vecină va sărbători jumătate de veac de existență. În acești 50 de ani, fotbalul iugoslav a furnizat suporterilor săi mari satisfacții, atît pe plan intern cît și extern, culminînd cu Jocurile Olimpice de la Roma, în 1960, cînd a cucerit medalia de aur, după ce, de trei ori consecutiv, la alte trei Olimpiade, cucerise medalii de argint. Să amintim și calificarea pînă în semi-finalele C.M.-1962 din Chile sau meciul din prima finală a «Cupei Europei», de la Paris, în compania U.R.S.S. Sau victoriile obținute în fața marilor echipe ale lumii, în întîlniri amicale sau oficiale, cum ar fi acelea de dinainte de război, cu Cehoslovacia (4—3), Brazilia (2—1, la Montevideo), Franța (2—1), Anglia (2—1), Germania (2—1) sau, după război, cele cu Elveția (4—1), Suedia (2—1), cu U.R.S.S. (3—1), R.F.G. (3—1), Austria (4—2), Anglia (1—0 și 5—0), Italia (4—0 și 6—1), Ungaria (pe Népstadion, 1—0) și multe altele.

Dar, se poate spune fără frică de a greși că, din cei 50 de ani de existență, niciunul nu a fost atît de contradictoriu, atît de controversat — pentru fotbalul iugoslav — ca anul 1968. Echipa națională a Iugoslaviei a ajuns anul trecut din nou în finala «Cupei Europei», cînd nimeni nu se mai aștepta. Avînd ca adversar echipa Italiei, la Roma, iugoslavii au fost mai buni, net superiori în primul meci, dar, vai, arbitrul întîlnirii, elvețianul Dienst, a greșit grav în văzută a o sută de mii de spectatori și în fața milioanei de telespectatori, privindu-i poate, pe iugoslavi de o mare victorie... Iugoslavia fotbalistică fusese astfel la un pas de vîrf.

Și totuși, după excelenta prestație din turneul final din «Cupa Europei», aceeași echipă, «Iugoslavia-baby» (denumită astfel din cauza tinereții sale) capotează lamentabil în fața Belgiei, pierzînd, odată cu fluierul final al arbitrului acestui meci, multe din șansele de a se califica pentru turneul final al C.M. (Mexic 1970).

O primăvară veselă, plină de bucurii, și o toamnă amară. Dar, fotbalul nu ar fi fotbal dacă nu s-ar desminți el însuși. Iarna a adus din nou un pic de speranță, odată cu egalurile obținute în fața brazilienilor și argentinienilor, la ei acasă. Iarna a mai liniștit spiritele, a atenuat amărăciunea din toamnă. Fotbalul, atît de hîlît și iubit în același timp, a știut să aducă bucurii, dar și mari deziluzii. Cîme ar fi putut crede că după victoria de la Florența din semifinalele Cupei Europei, în fața Angliei (1—0), și după marea finală cu Italia (1—1 în primul meci), va veni Bruzelles-ul, cu acel 6—3? În anul 1968 iubitorii fotbalului și-au condus idolii la gară sau la aeroport cu frica în sin, gîndindu-se la cele mai negre posibilități, dar ei s-au întors victorioși, aureolați, purtați pe brațe. Imediat, însă, apoi cînd toți își făceau visuri, cînd toți îi așteptau pe fotbaliștii cu cunună de lauri, ei și-au deziluzionat suporterii. Speranțe, bucurie, decădere, deziluzie...

În anul care a trecut, selecționerul iugoslav Rajko Mitici a încercat să formeze o echipă națională standard. Dar, totuși s-a întors împotriva lui. Unii jucători au plecat la militărie — Damjanovici, Rașovici, Škorić, alții s-au îmbolnăvit grav — Paurnovici, Georgevici, Hasanaghić. Mulți s-au accidentat — Hoșici, Katić, Petković, Musemić. Nici categoria celor suspendați n-a lipsit: Trivici, sau chiar Gaiaci, declarat cel mai bun fotbalist iugoslav al anului, al treilea pe lista «France-Football 1968», selecționat și în echipa lumii, nu au știut să-și controleze nervii, fiind eliminați în întîlnirea cu Belgia, la acel 0—3. Mitici nu i-a putut folosi nici pe Trivici, nici pe Gaiaci, în întîlnirea cu Spania, la Belgrad (0—0) din cadrul preliminarilor C.M. Tot ce a construit în primăvară s-a prăbușit în toamnă. Și atunci nu e de mirare că după triumf a venit decăderea.

Dar din nou, cu pasărea Phœnix, fotbalul iugoslav — acest izvor nesecat de talente, cum l-a denumit Schön — s-a ridicat, acolo departe, în America de Sud. Brazilia (3—3) și Argentina (1—1) au mai liniștit spiritele.

Rajko Mitici a fost obligat, ca din motivele mai sus arătate, să folosească în echipa națională, în anul 1968, 35 de jucători! Meritul lui este cu atît mai mare cu cît a reușit ca din jucători încă necunoscuți în arena internațională să scoată vedete de prima mîină, utile naționalei: Acimovici, Alexić, Spasovski, Katić, Musemić, Prodanovici, Bucal, Bošković, Tvek. Iată numai cîteva nume noi. Toți acești jucători sînt foarte tineri, sînd născuți în anii '46—'48.

Va fi anul '69 un an mai calm pentru fotbalul iugoslav? Un an care să aducă noi satisfacții fotbalistilor prieteni?

Să vedem...

Gh. GLISICI

«Deși nu contest rezultatele anchetei revistei «Fotbal» — care l-a desemnat pe Dumitrache jucătorul nr. 1 al anului 1968 — eu fiind unul dintre sinceri admiratori ai talentului incontestabil al acestui băiat, îndrăznesc, totuși, să spun că un alt fotbalist s-a prezentat, în anul care a trecut, cu tu-uri în plus față de Dumitrache. Este vorba tot de un tânăr dinamovist, Dinu, care, pe lângă o evoluție constant superioară de-a lungul întregului an, a arătat lucruri noi, atât în jocul fundajului central, cât, mai ales, în evoluția în teren a mijlocașului.»

ȘTEFAN COVACI

eu nevoia să urc un pic. M-am dus la Metalul, la antrenorul Marin Alexandru. Nea Marin m-a acceptat și astfel am jucat un an cu copiii lui... La 10 ani și jumătate am început pe mâna unui alt antrenor, profesorul Ticușan care, fără să fi fost un mare jucător, m-a învățat, cred, cel mai bine să lovesc mingea. După aceea, timp de trei ani am luat lecții de fotbal tot cu un ilustru anonim, Mișu Ionescu, pe care n-am să-l uit niciodată.

În 1963 am debutat la juniorii Metalului, ca inter-stinga, cu 10 pe spate și cu un alt foarte bun antrenor fără nume, Eugen Popescu, fost fundaș stînga la Metalul.

Primul nume ilustru care mi-a acordat atenția a fost Rudy Wetzer care, într-o zi a anului 1965, a venit special la Fiani să mă vadă jucînd. A fost ploaie mare în ziua aceea, dar asta nu l-a împiedicat pe Rudy Wetzer să simtă că în mine «zace ceva».

Am debutat în prima echipă a Metalului la 17 ani neimpliniți, mai exact, la 17 martie 1965, în optimele de finală ale Cupei României, într-un joc cu U.T.A. Arad.

tat. Eu cred că am izbutit să îmbrac tricoul naționalei pentru că s-a simțit pe banca antrenorilor și în tribune că știu să rămîn fără nici o picătură de energie după terminarea minutului 90. Am debutat la Linz, contra Austriei, în mai 1968. De atunci, am fost permanent în echipa națională, jucînd al șaselea meci consecutiv pe Wembley, terenul pe care îl viseză orice fotbalist din lumea.

Acesta este Dinu, în puține cuvinte. El face parte dintr-o promoție care a început să simtă caracteristicile fotbalului modern. El știe foarte bine, așa cum o și spune de altfel, că în fotbalul modern poți să te menții numai dacă uiți de propria ta persoană, punînd totul în serviciul echipei. Și totuși...

După meciul de la Londra, fiind în mijlocul jucătorilor noștri, am început să vorbim de fotbal. Cineva a emis părerea că Dinu ar fi cel mai bun jucător al anului 1968, anticipînd parcă motto-ul lui Ștefan Covaci. Acunci a luat cuvîntul Ghergheli, spunînd: «Dragă Dinule, îmi pare bine că ai o firmă foarte bună. Știi foarte bine că tu și cu Dumitrache sînteți copiii mei de suflet. Aș vrea să-ți

mezinul de pe Wembley...

Dinu, apărătorul însetat de gol, într-un duel cu Coman.

Dacă Dumitrache, talentatul «vîrf» al naționalei noastre, reprezintă fără îndoială un moment de seducție în fotbalul nostru, dacă cumuloșul Anca constituie și el un moment de... erupție, materializat, cum spunea cineva, printr-un spectaculos transfer de pe malul Arieșului pe cel al Tamisei, mijlocașul-stoper Dinu marchează o ascensiune la fel de spectaculoasă, căreia i se adaugă un plus de consistență.

Cine este, de fapt, Dinu, cel mai tânăr jucător de pe Wembley în acea frumoasă seară de 15 ianuarie! Să-l lăsăm să se recomande cititorilor noștri, care i-au admirat nu odată elanul sincer, abnegația și... talentul.

«Sînt tirgoviștean de origine. M-am născut, dacă ar putea să intereseze, la 2 august 1948. Am început fotbalul cam de cînd îmi aduc amînta, adică de pe la 5 ani. În primele zile am simțit că trebuie să fiu portar, pentru că întotdeauna se nevoie de un portar, acolo, cînd se încaieră cel mari. Mi-a plăcut fotbalul la nebunie. Pe la 7—8 ani, împreună cu alți copii de vîrsta mea, am transformat curtea casei noastre de pe str. Prof. Radiani într-un teren de fotbal. Curtea era destul de măricică, cam 35 pe 20, așa că toate condițiile necesare jocului între copii erau îndeplinite. Aș vrea să vă spun că noi, copiii fotbaliștii de pe Radiani, am avut o echipă în toată regula. În fiecare după-amiază, toate rudele venite la meci trebuiau să plătească... un bilet de intrare. Așa se face că pînă la urmă am putut cumpăra pînă și plasele porților.

Pasiunea mea pentru fotbal a fost întreținută de tata și condamnată de mama. Tata n-a jucat fotbal, dar l-a iubit foarte mult, fiind într-o vreme chiar în conducerea unei echipe din Bacău, în perioada în care a fost magistrat în Moldova.

Trebuie să vă mărturisesc că eu n-am jucat niciodată fotbal cu lingurița. Chiar după ce am început școala, am jucat zilnic o oră înainte de începerea cursurilor și cam o oră jumătate sau două după terminarea lor. Ce vreți! Fotbalul este o

treabă care înghite timpul cu ne-milita. Cei care fac contabilitate cu timpul dăruit fotbalului nu izbutesc să facă mai nimic.

Pînă la 9 ani am jucat mai mult în curte. Apoi am început să plecăm în turnee. Poposeam cu echipa noastră de pe Radiani tocmai pe Cîmpul Moșilor, jucam un meci, plăcam iarăși, jucam un al doilea, la Hipodrom, și așa, încheiam cam trei-patru meciuri pe zi, mai ales în vacanță.

Furia asta a mea în jurul mingii de fotbal a fost hrănită și de faptul că aveam un pic înima grea. Tata se gîndea, cînd era vorba de fotbal, numai la fratele meu. Eu eram destul de pipiriu și nimeni nu se gîndea că aș putea face vreodată ceva pe terenul cel mare.

În toamna lui '57 am simțit și

cîștigat de noi cu 1—0. După aceea am ajuns în lotul de juniori, am făcut tabăra din 1965, la Medias și am continuat să joc la club, cu un alt antrenor, nea Gică Bărbulescu.

Primul tricou de internațional l-am îmbrăcat la 17 septembrie 1965, contra juniorilor cehoslovaci, la Praga. Am pierdut cu 1—3.

În vara lui '66, m-am dat peste cap să reintru în echipa primă și am semnat pentru Dinamo București, unde am fost adus de antrenorul Traian Ionescu. Am debutat la Dinamo la 10 septembrie 1966, jucînd pe post de mijlocaș dreapta, în locul lui Ghergheli, accidentat. Din păcate, jocul cu Steagul Roșu l-am pierdut chiar la noi acasă, pe Dinamo. Pe de altă parte, din fericire, antrenorul Traian Ionescu s-a gîndit că aș putea să joc și stoper, așa că în scurtă vreme mi-am luat locul în echipă.

Debutul meu în echipa națională a fost mai rapid decît m-aș fi așteptat.

pun, însă, o întrebare: Cînd ai fost mai util echipei? După părerea mea, Dinu cel de acum un an, cu jocul lui simplu, eficace, a fost mult mai util decît Dinu de astăzi, care se simte deseori obligat să «înfrumusețeze» jocul său cu o serie de înflorituri lipsite de orice valoare tactică».

M-am uitat la Dinu. Era seara euforiei rezultatului de egalitate de pe Wembley. M-aș fi așteptat ca Dinu să încerce să conteste această părere a experimentatului său coechipier. Dinu, însă, ne-a surprins pe toți, printr-un răspuns de mare sinceritate: «Bătrînul nostru unchi Ghergheli are dreptate. În ultimul timp am cam început să joc pentru o notă mai bună. Dar asta nu prea ajută echipa. Bătrînul Ghergheli, ca întotdeauna, are dreptate».

Aceste citave cuvinte reprezintă, dealtfel, profesiunea de credință a celui care va fi DINU-1969.

I.Ch.

Dinu, în duel cu trei jucători de la Bologna.

De la Rudy Wetzer la Pircălab

POVEȘTEA
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

După cele cinci meciuri susținute în 1939, după alte cinci jucate în 1940, norma de efort a echipei noastre naționale scade brusc cu 60 la sută, ajungând să aibă în palmares doar două meciuri. Desigur că această restrângere a competiției pe plan internațional nu putea să nu aibă urmări. Dealtfel, acest manșou de jocuri se va accentua. În următorii trei ani, echipa națională va susține doar patru jocuri în total.

Din păcate, acest moment depresiv a survenit tocmai în situația în care echipa națională izbutise să-și întindă zona de relații în aproape întreaga Europă, de la Roma la Stockholm și de la Belgrad la Londra.

Anul 1941 coincide și cu nașterea unei noi promoții de jucători care iau locul bătrînilor. Așa cum vom vedea, această promoție nu va avea prea multe prilejuri pentru a se rota în vederea consacrării.

Peste cîțiva ani totul va porni din nou de la capăt, fără avantajele morale și materiale cîștigate în cîțiva ani de trudă.

—1941

88. GERMANIA - ROMÂNIA 4-1 (3-0)

București, 1 iunie, 1941.

GERMANIA: Klodt — Janes, Billman — Kupfer, Rhode, Kitzinger — Lehner, Fritz Walter, Binder, Wilimovsky, Kobyersky.

ROMÂNIA: Pavlovici — Sfera, Lengheriu — Vintilă, Simatoc, Moldoveanu — Bindea, Ploșteanu, Sonny Niculescu, Marian, Bogdan.

Au marcat: Wilimovsky (min. 5), Walter (min. 26), Kobyersky (min. 33), Wilimovsky (min. 67), Sonny Niculescu (min. 88).

Arbitru: Bizic (Slovacia).

România-Germania: 1—4. La balon, Lengheriu. În spatele lui, Sfera și Kobyersky. În tricou alb, în slînga: Wilimovsky.

MOMENT GREU

de Octav LUCHIDE

Într-un moment în care datorită criminalului război hitlerist, foarte puțină lume se mai gîndea la fotbal, echipa națională a continuat să trăiască, asigurînd principiul atît de necesar al continuității, în ciuda dificultăților.

Lotul de jucători de valoare al echipei naționale a scăzut considerabil, datorită împrejurărilor politice cunoscute. «Vechea gardă» era doar o amintire. Bindea era singurul care mai făcea această legătură. Anul 1941 supune echipa națională unei încercări deosebite. Extrem de puternica echipă a Germaniei, care surclasase Ungaria cu 7—0, a fost primul adversar al anului. Scorul apare categoric dar, față de faptul că s-au întîlnit 11 fotbaliști de clasă cu 11 tineri și foarte tineri, rezultatul nu mi se pare din categoria celor inexplicabile.

În meciul cu Germania am avut bucuria să mi se confirme clasa cu totul deosebită a lui Bazil Marian, antrenorul de astăzi al lui Dinamo București. Bazil Marian a fost unul dintre cei mai mari șuteri ai fotbalului nostru. Pe de altă parte, aș vrea să menționez și apariția lui Sonny Niculescu, astăzi prim violoncelist al orchestrei simfonice radio. Sonny Niculescu a fost un jucător de mare inteligență tactică și numai faptul că nu s-a consacrat exclusiv fotbalului a oprit ascensiunea lui spre culmi.

În echipa Germaniei am văzut un jucător formidabil, dar care nu era german. Mă gîndesc la polonezul Wilimovsky. Cu numai trei ani în urmă, în Franța, Wilimovsky fusese unul din eroii ediției 1938 a turneului final al campionatului mondial. Lubitorii de fotbal mai bătrîni își aduc aminte, poate, de un memorabil duel dintre echipele Braziliei și Poloniei, care s-a redus în ultimă instanță la un duel între protagoniștii Leonidas (Brazilia) și Wilimovsky (Polonia). Dacă nu mă-nșel, în acel meci memorabil Wilimovsky și Leonidas au înscris cite 4 goluri. În cele din urmă, Polonia a fost eliminată cu 6—5.

Revenind la jocurile anului 1941, nu pot să uit dificultățile deosebite prin care trecea fotbalul nostru. Ceea ce îl onorează și mai mult pe jucătorii care au traversat acest moment greu.

89. ROMÂNIA - SLOVACIA 3-2 (2-1)

București, 12 octombrie, 1941.

ROMÂNIA: Sadovschi — Lengheriu, Negrescu — Șiclovian, Rășinaru, Moldoveanu — Bindea, Ploșteanu, Humis, Marian, Bogdan.

SLOVACIA: Raiman — Ujvary, Rado — Kovaci, Porubski, Biro — Boicek, Bielek, Appas, Kuchar, Dubovski.

Au marcat: Kuchar (min. 15), Humis (min. 29), Bindea (min. 43 și 50), Boicek (min. 57). După pauză a jucat și Constantinescu-Grecu, care debutase cu un an în urmă, în septembrie, la Belgrad.

Arbitru: Datillo (Italia).

O victorie meritorie, obținută în dauna unui adversar de o bună valoare. Jucătorii noștri au fost surprinși de jocul în pase scurte al fotbaliștilor slovaci. În cele din urmă, însă, tineretea echipei noastre și-a

spus cuvîntul. Meciul cu Slovacia este penultimul start al remarcabilului nostru extrem Bindea, care ar fi preferat, desigur, ca acest joc să fie ultimul, pentru motive pe care le vom vedea în anul 1942 al suitei.

De asemenea, meciul cu Slovacia a fost jocul de debut al mijlocașului ardean Șiclovian, actualul secretar general al Federației Române de Fotbal. Echipa noastră fiind o formație realmente nouă, cu multe modificări structurale, își căuta făgașul. Se remarcă individualitățile din cvintetul liniei de atac. «Bătrînul» Bindea a fost în acest joc motorul mai tinerilor săi coechipieri.

Odată cu meciul cu Slovacia începe suita așa-ziselor meciuri «regionale», determinate de situația politică a Europei. Această restrîngere a diversității adversarilor încîlniște avea să sărăcească atît disponibilitățile tehnice, cît și pe cele tactice ale promoțiilor de internaționali care aveau să vină.

La Criteriul tineretului de la Constanța, Pavel Nedelcea (stînga) a primit premiul acordat celui mai tehnic pugilist al competiției.

ASALTUL TINERETULUI

PAVEL NEDELCEA, MIHAI AUREL ȘI AUREL DUMITRESCU
- revelațiile CRITERIULUI TINERETULUI

Am asistat la cele trei reuniuni ale Criteriului tineretului, disputat recent la Constanța, și am rămas cu impresia că am văzut o repetiție generală a... viitoarelor finale ale campionatului național! Și nu au fost acolo nici Ciucă, nici Gîju, nici Antoniu, nici Covaci, nici Monea, nici unul dintre boxerii lotului mare pregătit în prezent de antrenorul Ion Popa. Au urcat în ring tinere speranțe din mai multe orașe ale țării, care au dat o replică de pomină lotului nostru de tineret, condus de

antrenorii Ion Chiriac și Constantin Dumitrescu.

Cu siguranță, ambiția de a participa la «europene» i-a cuprins și pe tinerii noștri pugiliști care, fără îndoială, vor face să plouă cu surprize la «naționale» și vor... detrona destui senatori ai primei noastre reprezentative.

În compania celor mai bune «semi-muște» din țară — campionul Ganea Petre, Vasile Ivan și Morin Lumezeanu — constănțeanul Mihai Aurel a demonstrat că nu poate exista un

lot pentru «europene» fără el. Singurul său adversar periculos rămîne Vasile Ivan, dar acesta «face» atît de greu categoria, încît nu mai este decît un boxer de o repriză și jumătate, maximum două.

Criteriul tineretului de la Constanța a adus în prim plan și doi «cocoși», în fața cărora campionul Nicolae Gîju va avea de rezolvat probleme foarte serioase. Este vorba de reșițeanul Pavel Nedelcea și de elevul maestrului Lucian Popescu, Aurel Dumitrescu. Deși a pierdut (greu) în fața lui Nedelcea, Aurel Dumitrescu promite să devină (fără exagerare) un al doilea... Lucian Popescu. Îl recomandăm selecționeților lotului de tineret. Un alt talent care, anul acesta, va forța porțile consacrării este «mijlociul mic» Ion Gîrbi, un boxer cu multă fantezie și lovituri foarte puternice. Frumoase perspective au și Paul Dobrescu, Nicolae Păpălu (semiușoară), Gheorghe Ene (ușoară) și Ion Petrea (mijlocie). Neconvingătoare a fost evoluția «greului» Ion Alexe, învins la puncte de musceleanul Iancu Anghel. Cum spunea cineva, campionul nostru Ion Alexe «doarme în picioare» și, desigur, dormitînd nu se poate cîștiga un meci de box. Poate că niște antrenamente mai tari vor reuși să-l trezească...

Am dat mai sus cîteva nume de tineri pugiliști, pe care vă invităm să le rețineți, deoarece este foarte posibil să le întîlnim pe lista campionilor naționali pe anul 1969 și chiar în echipa care ne va reprezenta la Campionatele europene.

P.H.

Constănțeanul Mihai Aurel cea mai redutabilă «semimuscă» la ora actuală..

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XXI

Ați făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni al ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat apoi o parte din așli caroului magic din secolul nostru. Povestirea a continuat cu momente din cariera sportivă a campionului francez Georges Carpentier.

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

DEBUTUL

În seara zilei de 1 noiembrie 1908, cîteva sute de spectatori ocupau fosta sală Maisons-Laffitte. Marea atracție a galei care urma să aibă loc o constituia «copilul minune» adus la Paris de François Descamps.

Cînd a urcat pe ring, Georges a fost întîmpinat cu aplauze. Curînd însă, s-au auzit voci îngrijorate: «E un copil... Salmon e un adversar mult prea tare pentru el și are 25 de ani... O să-i dea o bătăie de-o să-i scoată boxul din cap... Cum o să reziste copilul acesta 20 de reprize?... François Descamps e nebun...»

Emoționat, Georges a început lupta cu un singur gînd: «Trebuie să-l dobor». Dar de la gînd la faptă era cale lungă. Carpentier și Salmon se tratiau reciproc cu serii de lovituri, fără ca vreunul să obțină avantaj categoric.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXI)

Așa au trecut 12 reprize. Descamps era mulțumit de rezistența «muștei» sale. În rîndul 13, Salmon lovește involuntar sub centură și arbitrul îl descalifică. Spectatorii au rîsunat ușurați: «Bine că s-a terminat așa...»

Georges își începuse cariera de boxer profesionist printr-o victorie datorată mai mult întîmplării.

După 30 de zile, iată-l pe Georges din nou în fața lui Salmon, în meci revanșă. Mai ambițios decît în partida debutului, Carpentier s-a năpustit asupra adversarului, lovindu-l fără încetare. Surprins de violența atacurilor, Salmon nu găsea nici o soluție pentru a scăpa de seriile neîntrerupte ale «furiei» din fața sa. «De data aceasta îl dobor, fără îndoială!» — își spunea Georges la fiecare început de repriză.

Avea un avantaj mare de puncte cînd, prin repriza a 14-a, a început să simtă că mînușile au devenit foarte grele și să observe că Salmon e, parcă, din ce în ce mai proaspăt. Apoi picioarele au început să i se miște din ce în ce mai încet. Venise rîndul lui Carpentier să suporte atacurile lui Salmon. Pînă în rîndul 18, cînd a abandonat lupta, Georges a fost expedit de 14 ori la podea...

Carpentier a primit ca pe o lecție această grea înfrîngere. Atunci a înțeles cît de prețioase erau sfaturile lui Descamps, care îi spusese în fiecare pauză dintre reprize să-și menajeze forțele. Atunci a înțeles că în box forța și inteligența trebuie să acționeze împreună. Va demonstra acest lucru în cariera sa viitoare.

CAMPION LA 17 ANI

Din seara aceea de 30 noiembrie a anului 1908, cînd Georges a primit o drastică corecție, au trecut cîteva luni. Fragilul elev al lui François Descamps a mai boxat cîteva meciuri la «mușcă», apoi antrenamentele zilnice au început să-i așeze pe corp fișii de mușchi din ce în ce mai vizibile. În 1909 Carpentier începe să lupte la categoria cocoș. Pasiunea sa pentru box îl ajută să suporte calm «ciocănelile» antrenorului său. Acesta, hotărît lucru, își propusese să facă din Georges un mare boxer. Uneori, la meciurile de antrenament ale lui Carpentier, tocmai cînd lupta era în toi, întrerupea totul:

— Georges, și-am mai spus, nu-ți nevoie să te zbați ca un om care se înecă. Adesea dai din mîini la întîmplare și nu-ți calculezi loviturile. Decît zece pumni conduși de hazard, mai bine unul singur «pus» acolo unde trebuie.

6 antrenori

FAC PRONOSTICURI PENTRU «EUROPENE»

În ciuda zăpezii și a frigului, gândul iubitorilor sportului cu mânuși zboară spre ultima zi a lunii mai, cînd, la București, se va auzi primul sunet de gong al campionatelor europene de box. Febra viitoarelor întreceri a început să se simtă de pe acum — în sălile de antrenament ale pugiliștilor, fie în preocupările celor care și-au propus să-și ia concediul de odihnă în perioada competiției, numai pentru a nu scăpa nici una dintre galele «europenelor».

«Care dintre boxerii noștri au șanse la o medalie?» — iată întrebarea pe care și-o pun toți cei care urmăresc cu pasiune disputele din careul magic. Încercînd să le răspundem, bineînțeles în măsura în care acest lucru este posibil acum, am solicitat șase antrenori, doi din București și patru din provincie, cărora le-am cerut să ne indice, în ordine favorizii lor cu șanse de a urca pe podiumul «europenelor». Iată ce ne-au răspuns:

Lucian Popescu (Progresul București) — Ion Monea, Nicolae Giju (dar numai dacă va evolua la categoria pană, nu la «cocoș»), Calistrat Cuțov (la «ușoară», nu la «semiușoară»), Constantin Ciucă și... alții.

Ion Chiriac (Steaua București) — Ion Alexe, Nicolae Giju, Constantin Ciucă (sau Constantin Gruiescu), Ion Covaci, Victor Zilberman și Ion Monea.

Nicolae Buză (Farul Constanța) — Nicolae Giju, Calistrat Cuțov, Ion Dinu, Victor Zilberman, Ion Covaci și Ion Monea.

Dumitru Gheorghiu (Nicolina Iași) — Vasile Ivan, Nicolae Giju, Calistrat Cuțov, Victor Zilberman, Ion Covaci și Ion Monea.

Mihai Cerchez (Dinamo Brașov) — Nicolae Giju, Constantin Ciucă, Ion Covaci, Ion Monea, Calistrat Cuțov și Vasile Ivan.

Constantin Dobrescu (Dunărea Galați) — Constantin Ciucă (sau Constantin Gruiescu), Nicolae Giju, Calistrat Cuțov (sau Paul Dobrescu), Vasile Antoniu și Ion Monea.

După cum se poate vedea, deosebiri prea mari de păreri nu sînt. Poate, doar, în pronosticul antrenorului Ion Chiriac, singurul care îl consideră pe «greul» Ion Alexe marele favorit al reprezentativei noastre.

ION ȘELARU — Cîmpia

Turzii. 1) Vă înșelați. Focbaliștii din orașul dumneavoastră nu au avut o ... «îndelungată activitate în categoria A». Echipa Industria Sîrmei din Cîmpia Turzii a participat la campionatul național în divizia «A» doar la două ediții: cele din 1952 și 1954. De fiecare dată, însă, a retrogradat. În 1952 s-a clasat pe ultimul loc (12), cu 13 puncte, iar în 1954 pe penultimul (13), cu 20 de puncte.

GH. AL. ONICA — Cluj.

Meciul de care vă interesați a avut loc la Moscova, la 1 iunie 1957. Este vorba de partida U.R.S.S. — România încheiată cu rezultatul de 1—1 (0—0). Golurile au fost înscrise de Ene I și Strelțov. Întîlnirea a fost condusă de arbitrul suedez Sten Ahlner.

PETRE DANIELESCU —

Iași. 1) Campionatele mondiale de lupte greco-romane din 1961 au avut loc la Yokohama. Rezultatele sportivilor români au fost excelente: o medalie de aur (Valeriu Bularca), două de argint (Dumitru Pîrvulescu și Ion Cernea), una de bronz (Gheorghe Popovici) și un loc 4 (Ion Țăranu). 2) Valeriu Bularca s-a născut la 14 februarie 1931 la Întorsura Buzăului. Este maestru emerit al sportului.

ANTON PARASCHIV —

Oradea. Campionatul național de fotbal-ediția din 1939/40 a fost cîștigat de echipa Venus București, cu 31 de puncte. Pe următoarele două locuri s-au clasat Rapid cu 29 p. și Sportul Studentesc București cu 27 p.

lătă formația de bază a Venusului în campionatul amintit: David — Sfera, Negrescu — Demetrovici, Juhasz, Lupaș — Orza, Ploșteanu, Bodola, Petea Vilcov, Iordache. În ediția aceea a campionatului, golgeter a fost Ștefan Auer (Rapid) cu 19 goluri.

ALECU CORINOIU — Si-

naia. În campionatul de fotbal din 1947/48 au participat 16 echipe. Iată-le, în ordinea clasamentului final: I.T.A. Arad. C.F.R. Timișoara, C.F.R. București, Juventus București, Universitatea Cluj, Libertatea Oradea, RATA Tg. Mureș, Ciocan București, Ferar Cluj, Jiul Petroșani, C.S.M. Mediaș, Dermata Cluj, F.C. Ploiești, A.S. Armata București, Unirea Tricolor București și U.D.R. Reșița.

NINA DEICU — Baia Mare.

Deși «parcă a fost ieri» ați uitat, totuși, care au fost primele șase sprintere clasate în proba de 100 m la J.O. din Mexic. Iată-le: W. Tyus (SUA) — 11, 0 (record olimpic și mondial); 2) B. Ferrell (SUA) — 11,1; 3) I. Szewinska (Polonia) — 11,1; 4) R. Boyle (Australia) — 11,1; 5) M. Bailes (SUA) — 11,3; 6) D. Burge (Australia) — 11,4.

TITI GHEORGHIU — Vas-

lui. Micromotive — da. Caricaturi — nu, nu, nu!

VASILE PRISECARU — Ba-

cău, str. Avram Iancu, Bl. C2, Ap. 9, dorește să-și completeze colecțiile de reviste SPORT. Solicită colecționarilor care se vor oferi să-l ajute următoarele numere: 4, 8, 20, 23/1962; 2,5/1963 și 6/1964.

LAURENȚIU PETROV —

Galați. Ni se pare mai nimerit să adresați propunerea dumneavoastră în legătură cu jdu-ul redacției revistei «Educație fizică și sport». Iată-i adresa: București, Str. Vasile Conta nr. 16.

GH. ION — Vulcan Petro-

șani. Am înaintat scrisoarea dv. antrenorului federal pentru juniori, Gh. Ola. Să sperăm că va avea un oarecare efect...

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXI)

Dar cine să asculte? Georges avea totdeauna chef să se bată după «sistemul» lui. Aceasta pînă în seara zilei de 19 februarie 1909, cînd a suferit primul K.O. din carieră. Geo Gloria, adversarul său, i-a plasat un excelent croșeu de stînga exact în virful bărbiei.

— Bravo, Georges! — i-a reproșat Descamps cînd Carpentier a revenit la colț puțin speriat de cele întimplate. Una vorbim și alta facem...

— Dar nu m-a lovit tare, domnule Descamps... Nu pot să înțeleg cum de-am căzut. Nici nu știu măcar cu care mînă m-a lovit...

— Îți spun eu. Cu stînga. A fost una dintre loviturile acelea precise despre care tot discutăm...

Acesta a fost singurul meci pierdut de Carpentier din cele 15 susținute în 1909. În palmaresul boxerului de 15 ani figurau cîteva victorii prețioase obținute în fața lui Paul Tii, Georges Gaillard și Charles Ledoux, care peste un an va deveni campionul Franței la categoria cocoș.

Antrenamentele aveau o influență miraculoasă asupra lui Georges. Cu exactitate aproape matematică, o bună perioadă de timp a crescut în greutate cu un kilogram pe lună. Așa se explică faptul că în 1911, la 15 iunie, Carpentier atacă titlul de campion al Franței la categoria... semimijlocie. «Copilul terribil» lansat de Descamps devenise o vedetă a boxului parizian. Cartea de vizită cu care Georges se prezenta la lupta pentru titlu avea acum greutate. În 1910 cîștigase mai multe meciuri, printre învingîții săi figurînd boxerii valoroși ai timpului: Georges Gaillard, Fernand Cuny, Geo Gloria, Young Williams, Jack Daniels etc.

La 15 iunie 1911, Carpentier cîștigă primul său titlu. Net superior lui Robert Eustache, adversarul său, Georges îl obligă să abandoneze după 16 reprize de luptă, devenind campion al Franței la «semimijlocie». Aves 17 ani...

După o victorie prin K.O. în fața lui Jack Goldswain și o alta la puncte în partida cu Arthur Evernden, în același an, la 19 august, Carpentier încearcă marea aventură: un meci contra negrului american Dixie Kid.

Kid era un boxer de mare clasă, care în 1904 luptase pentru titlul mondial la «semimijlocie». Tînărul campion francez care începuse să-și ridice nasul spre cer va primi o corecție pe care nu o va uita multă vreme. Întîlnirea cu Dixie Kid a avut loc la Trouville. Rafinatul și puternicul boxer american s-a jucat pur și simplu cu ambițiosul Georges. Acesta a primit numeroase lovituri, fără a reuși să riposteze. Ar fi continuat, însă, să se lase marțelat dacă în rundul cinci François Descamps nu l-ar fi reținut în colțul ringului.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXI)

Dar, tot răul spre bine. Întîlnirea cu Kid a avut o continuare cît se poate de fericită pentru Carpentier. Boxerul american, un mare tehnician al ringului, a văzut în tînărul francez care îl înfruntase cu atît curaj un talent autentic și s-a oferit să-l ajute să se pregătească. Carpentier recunoștea mai tîrziu că la antrenamentele cu Dixie s învățat cele mai valoroase elemente tehnice, care peste ani i-au adus victorii de răsunet. Kid, un virtuoz al luptelor cu pumnii, i-a explicat cu răbdare cum se fac eschivele fără a fi nevoie să te deparțezi de adversar, cum să lovească cu precizie cu ambele brațe, cum să lupte de la semidistanță și multe altele lucruri.

Înarmat cu acest cunoștințe noi, Georges Carpentier a pornit să cucerească publicul londonez. La 2 octombrie 1911, la Londra, pugilistul englez Sid Burns cedează la puncte după 15 reprize în care Georges a pus în practică, cu o eficacitate formidabilă, tot ce învățase de la Dixie Kid. În zadar încercase Burns să-l «găsească» pe Carpentier cu una din faimoasele sale lovituri. Francezul dansase în jurul lui, schimbînd direcția deplasărilor în mod cu totul neașteptat și contrastînd cu lovituri puternice. Directe și upercături plasate cu ambele mîini l-au măcinat repriza de repriza pe Burns, expedit de patru ori la podea.

Eleganța și eficacitatea boxului practicat de Carpentier au încîntat publicul londonez care l-a aplaudat la scenă deschisă. Organizatorii galelor pugilistice din Londra au înțeles imediat că francezul este un om «de rețetă» și s-au grăbit să-i propună un al doilea meci.

— Trebuie să revenim la Paris — a refuzat managerul François Descamps. Carpentier trebuie să se pregătească pentru meciul din decembrie cu americanul Harry Lewis.

— Nu este vorba de un meci oarecare, domnule Descamps — au insistat englezii. Îi oferim elevului dumitale o ocazie unică: un meci pentru titlul european la «semimijlocie». Campionul Young Joseph îl stă la dispoziție.

Prea tentantă era oferta pentru a putea fi refuzată. François Descamps a acceptat propunerea, deși își dădea seama că englezii i-au făcut-o siguri fiind că Georges nu va putea cîștiga în fața campionului european. Descamps, însă, nu era atît de convins de... victoria sigură a campionului englez. El știa că Georges e într-o formă excelentă și mai știa că ambiția elevului său e o... armă în fața căreia cu greu puteai rezista.

(VA URMA)

mărtișoare

Mariei Alexandru, campioana țării la tenis de masă, care se antrenează cu robotul.

Pregătirea cu robotul
E o bună rânduială;
Însă, să nu fie totul
Doar o simplă... roboteală.

Alexandrei Nicolau, maestră internațională la șah, învingătoare la Beverwijk 1969.

Cu daruri multe și alese.
Îți vom trimite-n acest an
Urările de noi succese,
Ce și le facem... simultan.

Gimnastelor noastre.

Sperînd să aibă-o formă nouă
Ne poartă gîndul și la ele:
Pentru logodnă le dăm două
Și pentru München... cinci inele.

Victor HILMU

FULGII VACANTEI

Scăpați de obsesia lui «foarte bine», «bine» și... (dar credem că nu este cazul), studenții intrați în vacanță au luat cu asalt creștele înzăpezite. Una dintre fetele grupului pe care vi-l prezentăm alăturat ne-a mărturisit că «Aici la munte orele sînt mult mai scurte decît cele de curs...». Nevinovată impresie de vacanță...

SFATUL ANTRENORULUI

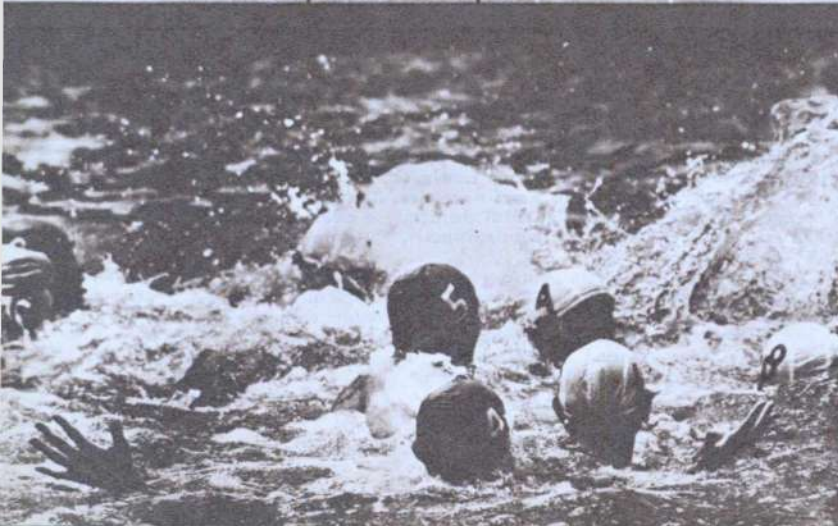
Dacă cei doi jucători de tenis de masă nu ar fi îmbrăcați în costume de sport și dacă nu l-am fi recunoscut pe antrenorul emerit Farkas Paneth, ne-am putea imagina o discuție între profesor și elevi, nu prea agreabilă pentru ultimii. De fapt, nu sîntem departe de adevăr. Fotoreporterul l-a surprins pe cunoscutul antrenor clujean făcînd observații, probabil pentru nerespectarea staturilor sale, celor doi tineri jucători, Silviu Dumitriu (stînga) și Șerban Doboși, campionul țării la juniori.

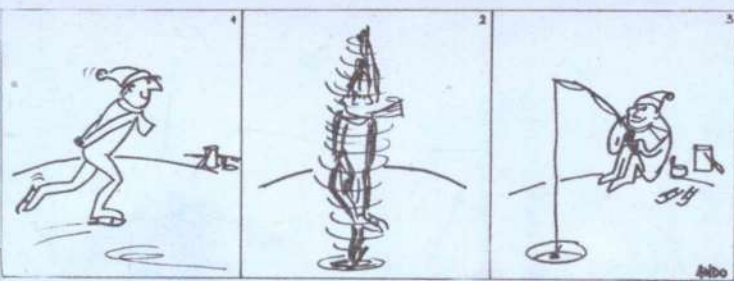
„ANONIMUL“

Deși e stă mai tot timpul în mijlocul sportivilor, deși materialele folosite de vedete trec prin roșnițele lui, deși ar putea fi socotit și el ca unul din factorii care contribuie la obținerea succeselor sportive, îngrijitorul de materiale rămîne întotdeauna un anonim. Pe el nu-l caută reporterii, numele lui nu apare în ziar. Ca o excepție de la această nu prea bună regulă, vă prezentăm în fotografia alăturată unul dintre acești numeroși... anonimi: Iosif Tujan, îngrijitor de materiale la clubul Dunărea din Galați. Marea slăbiciune... sportivă a lui «nea Tujan» sînt, după cum se poate vedea, perlele și mănușile de antrenament ale boxerilor.

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII

VISURI

Ce vis mai frumos pentru un pentatlonist acum în plină iarnă, decît o cavalcadă peste abetacole, pe o piatră încadrată de copaci încălzați de frunze verzi, ca în fotografia alăturată? «Mai ales atunci cînd ai gînduri de revanșă asupra adversarilor care se-ou învîna la Jocurile Olimpice» — ar completa sper-civul bulgar K. Sardjev (în imagine).

«VISUL CIOCĂNARULUI»
Desen de Octavian Andronic

DE NEUITAT

O echipă de fotbalști fericiți își poartă căpitanul pe umeri. Acesta jînc sus un trofeu foarte prețios: Cupa Angliei. Recunoașteți măcar unul din jucători? O parte dintre ei au jucat și la București pe stadionul «23 August», în compania echipei Dinamo, în Cupa Cupelor. Ați înțeles, desigur, că este vorba de formația engleză West Bromwich Albion. Ce va fi anul acesta?

12 GREȘELI ... de Octavian Covaci

4 De la recent încheiatul nostru concurs de fotografii vă prezentăm aceste cinci «MENTIUNI»:

1. «ZBURĂTORII» — Ion Matei (Sinaia)
2. «UNDE ESTE MINGEA?» — F. Dinu (Cluj)
3. «MELANCOLIE» — Ion Cucu (București)
4. «ÎNAINTE DE START» — Octav Rădulescu (București)
5. «GOOOL!!!» — Ștefan Vilidar (Oradea)

INTRE GABY ȘI HANNA

Rivalitate Hanna Mas-kova—Gabriele Seyfert? Da, dar numai pe drept-unghiul degheață. Dincolo de mantinelă, Hanna și cu Gaby sînt bune prietene. Așa se poate deduce și din fotografia noastră, luată într-o pauză de antrenament la stadionul olimpic din Garmisch Partenkirchen, cu prilejul rețentelor campionate europene de patinaj artistic. În acest duel dintre cele două «super-zine» ale gheții, blonda Gaby a luat conducerea. Câștigătoare acum doi ani (Ljubljana 1967), ea a cedat titlul continental Maskovei (Västeras, 1968), pentru a-l recuceri acum cu brio. Așadar, 2—1 pentru patinatoarea din Karl Marx-Stadt!

SPORT
LEI 2,50